

Hồi 47

Gieo Tình Di Nghiệp

Nắm mình trước tấm gương đồng sáng ngời, Tiết Nhã công tử vòng tay phủ hai vạt áo lam y thư sinh, có những đường kiến hoa văn sắc xảo.

Y nhìn lại một lần nữa trong tấm gương đồng và điểm nụ cười thỏa mãn với dung mạo mỹ nam tử, rồi mới rời gian phòng khách.

Ả a hoàn chờ ngoài hành lang đón Tiết Nhã. Y cười với ả a hoàn, từ tốn nói:

- Nàng nhìn xem, bạch ngọc thư sinh Tiết Nhã công tử như thế nào?

Ả a hoàn cúi mình, nhỏ nhẹ nói:

- Một khi Thục trang chủ đã chấm thì công tử phải là người hơn hẳn những người khác.

Tiết Nhã vuốt cằm, đắc ý nói:

- Bỏn công tử dám tự hào với nàng rằng trên cõi nhân sinh này chẳng một mỹ nam tử nào có thể sánh bằng với ta đâu.

- Tiểu nữ cũng nghĩ như công tử.

Tiết Nhã khẽ gật đầu, kiêu ngạo nói:

- Nghĩ như thế thì tốt, sau này khi ta đã chính thức trở thành hiền tế của Thục trang chủ, nghiêm nhiên trở thành thiếu trang chủ Phi Yến Thiên trang thì ta sẽ để mắt tới nàng.

Ả a hoàn nhìn Tiết Nhã mỉm cười:

- Tiểu nữ vô cùng cảm kích và sẽ nhớ mãi lời của công tử. Giờ mời công tử đến gặp Thục tiểu thư.

- Ta chỉ chờ nghe câu nói đó. Nàng hãy dẫn đường cho ta.

Ả a hoàn dẫn Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã theo hành lang rời biệt đường Phi Yến Thiên trang. Nàng đưa gã băng qua khu hoa viên của Phi Yến Thiên trang, một khu hoa viên với muôn vạn những khóm hoa đang khoe sắc với bầy bướm chao lượn phía trên, chực chờ tìm một cánh hoa để hạ cánh. Hai người đến một tòa biệt lâu nằm lọt thỏm ngay giữa khu hoa viên đó.

Ả a hoàn dừng bước ngoài tòa biệt lâu, khom người nói:

- Tiểu thư đang chờ công tử trong biệt lâu.

Tiết Nhã vuốt cằm, gật đầu:

Gã giả lả nói:

- Phải chi nàng là vị tiểu thư của Thục trang chủ.

- Tiểu nữ không dám tư tưởng đến điều đó.

- Ta chỉ nghĩ thế thôi, nhưng một khi ta nghĩ thì ngày nào đó nàng sẽ là nhị tiểu thư.

Nói rồi gã Tiết Nhã cứ như theo thói quen, y vượt lại vạt lam y thư sinh của mình, rồi mới đẩy cửa bước vào biệt lâu. Y khép cửa lại, và đứng nhìn về phía ô cửa sổ hình vòm. Nơi đó là một trang giai nhân đang quay nhìn về phía y. Nàng vận bộ cánh xiêm y trắng toát, được may bằng thứ lụa Hàng Châu. Thứ lụa mỏng tanh, đủ để cho Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã nhìn thấu những đường cong của cơ thể mình.

Chỉ mới nhìn từ phía sau thôi, Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã đã cảm thấy được chân diện của Thục tiểu thư, nhưng với những đường nét nhìn từ phía sau, Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã cũng dự đoán nàng là một trang mỹ nữ.

Y nghĩ thầm:

- "Ta gặp may rồi."

Á Di vẫn nhìn ra ngoài vòm cửa sổ mà không quay mặt nhìn lại. Nàng cũng chẳng màng gì đến sự xuất hiện của Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã, mà cứ như đang dỗi hờn vào cõi mộng mơ nào đó.

Không thấy nàng quay lại, Tiết Nhã buột phải đánh động bằng một tiếng tăng hắng.

Thục Á Di cũng không nhìn lại Tiết Nhã, nhưng lại lên tiếng:

- Tiết công tử đến rồi đó à?

Tiết Nhã ôm quyền, cố lấy giọng ôn nhu ngọt ngào để nói với nàng:

- Tại hạ hy vọng mình sẽ không làm cho Thục tiểu thư thất vọng.

- Tiết công tử đã được phụ thân chọn lựa, chắc chắn sẽ không thể nào là một xú công tử, hôi hám được. Nhưng Á Di chỉ sợ công tử không mãn nhãn với Á Di thôi.

Tiết Nhã ríu rít nói:

- Tiểu thư đừng nghĩ vậy. Tại hạ chỉ sợ mình chỉ đáng là một nô nhân của tiểu thư. Được làm nô nhân, tại hạ cũng mãn nguyện, chỉ sợ ngay cả kiếp nô nhân, tại hạ cũng không xứng đáng ở bên tiểu thư.

- Tiết công tử khéo nói. Nhìn từ phía sau, Tiết công tử thấy Á Di thế nào.

- Tại hạ có nằm mộng cũng không tưởng được mình lại may mắn có được diễm phúc này. Mong tiểu thư đừng cho tại hạ chỉ biết nói ngoa, tại hạ sẵn sàng quỳ dưới chân tiểu thư để xin chút tình của nàng.

- Á Di được may mắn như vậy à?

Tiết Nhã quỳ xuống sàn gạch, nhìn Á Di nói:

- Tiểu thư hãy nhìn xem, tại hạ đang quỳ đây.

- Được, Á Di sẽ nhìn lại. Nhưng với một điều kiện...

- Điều kiện gì?

- Tiết công tử không được tò mò, thắc mắc gì cả và cũng đừng muốn Á Di phải lột chiếc khăn lụa che mặt mình.

Nàng nói rồi từ từ quay lại.

Ngoài đôi mắt to và sáng long lanh gợi tình thì mặt nàng được che nửa phần dưới bởi một vuông lụa đen.

Mặc dù không thấy trọn chân diện của Á Di nhưng chỉ đôi mắt của nàng thôi cũng làm cho họ Tiết ngậy người rồi. Không chỉ có đôi mắt mà những đường cong của thể pháp Á Di cũng đủ làm cho Ngọc diện thư sinh nao nao trong lòng. Mặc dù trên người nàng vẫn còn bộ xiêm y trắng toát, nhưng những lớp lụa mỏng không cố ý che đậy những đường nét bên trong của nàng, mà lại tôn tạo nó, gợi lên trong đầu người đối diện người hoạt cảnh giao tình. Đôi mắt mơ màng của Ngọc diện thư sinh càng mơ màng hơn khi tiếp nhận những đường cong ẩn hiện qua làn lụa mỏng.

Y bất giác không dần được mà nuốt nước bọt như một gã đói ăn thèm thường lâu ngày.

Á Di nhìn vào mặt Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã.

Gã cũng nhìn lại nàng. Hai người đối mắt nhìn nhau. Tiết Nhã nghĩ thầm:

- "Nàng đúng là mỹ nữ bí ẩn."

Trong khi Tiết Nhã nghĩ như vậy thì Á Di nghĩ khác. Nàng đang nghĩ về Dương Thiệu Ân. Á Di chớp mắt từ tốn nói:

- Tiết công tử đồng ý với điều kiện của Á Di chứ?

Ngọc diện thư sinh vồn vã nói:

- Thục tiểu thư, không chỉ là một điều kiện, mà bây giờ nàng muốn ta làm gì ta cũng sẽ chịu theo ý của nàng.

- Tiết công tử tự nguyện làm theo ý của ta ư?

- Tại hạ sẵn sàng. Dù nàng bảo ta nhảy vào lửa, ta cũng sẽ nhảy. Nàng muốn ta biến thành chó liếm gót hài nàng, ta cũng sẽ là chó. Nàng bảo ta là nô nhân thì ta sẽ là nô nhân tôn thờ nàng.

Nghe Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã nói, Á Di bật cười thành tiếng. Nàng cười rồi đáp lời gã:

- Tiết công tử làm cho Á Di xúc động... Chúng ta biết công tử cũng là một mỹ nam tử đâu cần phải hành hạ mình với Thục Á Di như vậy.

- Với ai thì ta là trang hào hoa công tử, nhưng với Thục Á Di, ta nguyện làm nô nhân cho nàng.

- Vì sao công tử lại có ý nghĩ đó.

- Vì nàng là Thục tiểu thư, và là người ta mơ mộng.

- Tiết công tử khiến cho Á Di xúc động.

Tiết Nhã ngẩng lên nhìn chàng. Y ôn nhu nói:

- Tiểu thư, tại hạ quỳ mãi ở đây. Quỳ trước mặt nàng để cầu xin nàng ban phát tình yêu.

- Công tử có ý đó ư?

- Ta sẽ quỳ mãi ở đây.

- Á Di đâu muốn Tiết công tử phải hạ mình, quỳ dưới chân Á Di.

- Không, tại hạ sẽ quỳ mãi đến khi nào nàng ban phát cho ta chữ tình, ta mới đứng lên.

Á Di lắc đầu:

- Không, Thục Á Di đã trót yêu một người, mà khi yêu thì chỉ yêu một người mà thôi, nhưng với công tử, nếu công tử không có ý tòm mò muốn lật vuông lỵa trên mặt Á Di, Á Di sẽ ban phát cho công tử thứ mà công tử đang cần.

Tiết Nhã gật đầu như tể sao.

- Ta hứa, ta hứa sẽ không nhìn sau tấm lỵa che mặt kia là sắc hoa như thế nào.

Á Di khế gật đầu:

- Nam tử hán đại trượng phu nhất ngôn như phá thạch.

Tiết Nhã gật đầu:

- Nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn như phá thạch.

Lời của Tiết Nhã vừa dứt thì bộ cánh xiêm y trắng toát trên người Thục Á Di được tự tay nàng trút bỏ ra. Nàng bước ra khỏi mớ lỵa Hàng Châu bằng một thể pháp trần truồng phơi tất cả những gì ra trước mặt Tiết Nhã.

Ngọc diện thư sinh nghệt thờ trước hành động của Á Di. Hấn sao có thể ngờ tới hành động này của nàng.

Đôi mắt của Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã những tưởng đâu đứng trông, miệng há hốc bởi thân thể của Thục Á Di. Hấn không tin vào mắt mình, hấn đã quá đỗi ngạc nhiên trước hành động của nàng, bất giác không làm chủ được, phải lấy tay dụi mắt như ngỡ mắt đang bị hoa, hoặc gã đang nằm mơ.

Á Di bước đến trước mặt Tiết Nhã.

Y vẫn quỳ xuống sàn gạch nhưng hai mắt thì mở to như muốn nuốt chửng lấy thể pháp của Thục Á Di.

Tiết Nhã lặp bặp nói:

- Tại hạ... tại hạ có nằm mơ không?

- Công tử không nằm mơ đâu, hãy nhận lấy thân thể của Phi Yến Thiên trang Thục tiểu thư. Công tử có thể nói ra những lời hoa mỹ, những lời tình để rót mật vào tai Á Di, nhưng cuối cùng thì công tử vẫn cần sở hữu thể xác này.

Tiết Nhã toan mở miệng nói.

Nhưng Á Di đã khoát tay y:

- Đừng nói nhiều, hãy thụ hưởng, chiếm đoạt, dày xéo thể xác của Thục Á Di.

Tiết Nhã toan mở miệng nói nhưng kịp thấy đôi chân mày nàng nhíu lại.

Y vội ngặm chặt hai cánh môi, rồi ôm chầm lấy đôi chân trần thon dài của nàng. Y úp mặt vào hai bắp chân nàng.

Y từ từ đứng lên mà mặt thì vẫn dí chặt vào thân thể Á Di. Y ôm cứng lấy thân nàng, siết mạnh vào mình, hỏn hỏn nói:

- Ta có mơ không... ta có mơ không...

Á Di im lặng không đáp lời gã.

Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã bỗng Á Di lên, đưa nàng đến tràng kỹ, đặt nàng nằm duỗi dài trên tràng kỹ rồi hối hả lặp bỏ trang phục mình.

Nàng vẫn nằm với vẻ chờ đợi và mộng tưởng.

Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã trườn lên người Á Di. Hắn vồn vã, hối hả như một con thú đói ăn lâu ngày, tận hưởng và tàn phá cơ thể của Á Di trước khi thực hiện hành vi cuối cùng.

Tiết Nhã thều thào nói:

- Ta yêu nàng... ta yêu nàng...

Khi hắn thốt lên những lời nói đó thì người lịm đi trong sự khoái cảm của một kẻ chinh phục và chiến thắng, có biết đâu thân chết cũng đến với gã trong khoảnh khắc giao hoan tột đỉnh đó.

Mũi châm dài được Á Di rút ra từ búi tóc, ghim đúng vào đại huyết bách hội ngay giữa chính đầu Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã. Nàng ghì mạnh tay đâm độc đó vào đại huyết bách hội của họ Tiết, trong khi gã vẫn dồn dập thực hiện sự chiếm hữu của mình.

Vừa ghim cây châm độc lấy mạng Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã, Á Di vừa nói:

- Tất cả đều gian trá và bỉ ổi.

Nàng kết thúc cuộc giao hoan của Ngọc diện thư sinh bằng một cái chết giần giật ngay trên người nàng. Giết chết Tiết Nhã, Á Di không cảm thấy một chút thanh thản nhẹ nhõm nào mà ngược lại còn cảm nhận một nỗi buồn nặng trĩu đè nặng lên tâm hồn nàng.

Á Di đẩy xác Tiết Nhã rơi xuống tràng kỷ nhưng không quên lấy lại cành châm độc hung khí. Xác của Ngọc diện thư sinh Tiết Nhã rơi xuống tràng kỷ

- Huych...

Âm thanh đó như một quả búa nặng ngàn cân bổ vào tim Á Di. Nàng băng quơ nói:

- Thiệu Ân, muội hận huynh.

Lời nói đó vừa bật ra khỏi miệng Á Di thì nàng nghe một tiếng thở dài nhỏ nhỏ đập vào thính nhĩ mình. Nàng ngỡ như mình nghe nhầm mà thừ người nằm dài trên tràng kỷ, nhưng rồi tiếng thở dài kia vẫn động trong tâm tưởng của Á Di, buột nàng phải nghĩ trong biệt lâu đã có đệ tam nhân đã chứng kiến tất cả những việc làm của mình. Ý tưởng đó khiến toàn thân Á Di nóng bừng như thể bị nung trên một bếp lò rền. Nàng xua ý tưởng đó đi với một ý niệm trong đầu:

- "Ta chỉ là kẻ hoang tưởng, mơ hồ. Làm gì có một người thứ ba trong biệt lâu của ta."

Ý niệm đó lóe lên, nàng lại nghe tiếng thở ra một lần nữa. Lần này Á Di nghe rõ mồn mốt, và không thể nào tự đánh lừa mình được nữa. Nàng ngồi bật lên.

Đúng như nàng nghĩ, bên ô cửa hình vòm đã có một người đứng quay lưng lại nàng. Một nam nhân, y chấp tay sau lưng đôi mắt nhìn qua ô cửa hình vòm đó.

Á Di nghĩ đến người đang đứng đó có lẽ là Thục Tùng Nhẫn, phụ thân của nàng, nhưng nhìn kỹ mới quả quyết đó không phải là Thục Tùng Nhẫn. Sắc diện nàng ửng hồng, đỏ gát như vừa phải nhận cả gáo nước sôi vào ngay chính diện. Tim nàng đập thình thịch.

Á Di chẳng màng đến sự lỏa lồ của mình, mà lên tiếng hỏi:

- Người là ai?

- Tiểu thư đã vận trang phục vào chưa?

Giọng nói của Đồng Tiểu. Nàng không thể nào tin được kẻ đứng quay lưng lại với nàng là Đồng Tiểu. Nàng không tin nhưng rõ ràng giọng nói đó là của Đồng Tiểu. Á Di sượng chín cả người.

Nàng miễn cưỡng rời tràng kỷ đến lấy trang phục vận vào người.

Nàng nhìn vào lưng Đồng Tiểu ôn nhu nói:

- Công tử là Đồng Tiểu à?

- Vâng, chính Đồng Tiểu.

Vừa nói Đồng Tiểu vừa quay lại đối mặt với nàng. Đôi chân mày Đồng Tiểu thoát neho lại khi thấy tấm lụa đen che ngang mặt Á Di. Chàng buông tiếng thở dài:

- Tiểu thư là Thục Á Di hay là một người nào khác?

Á Di ngập ngừng rồi nói:

- Một người khác.

Lời còn đọng trên môi nàng thì Đồng Tiểu đã vụt lướt qua mặt. Chiếc khăn lụa đen che mặt đã bị Đồng Tiểu giật ra khỏi mặt Á Di. Nàng sững sờ nhìn chàng.

Đồng Tiểu nhìn nàng:

- Nàng là Á Di.

Á Di sượng chín cả người, muốn đưa tay che mặt nhưng giờ đây hai người đã đối mặt nhau. Nàng có che cũng bằng thừa.

Á Di nhạt nhẽo nói:

- Đúng, bổn cô nương là Á Di thì đã sao nào.

Đồng Tiểu chấp tay sau lưng nhìn thẳng vào mắt nàng. Tiếp nhận hai luồng uy nhân của Đồng Tiểu, sắc hoa của Á Di đỏ rần như quả chín.

Nàng chỉ muốn mặt đất dưới chân nứt toạc ra làm hai để nàng có thể chui xuống địa phủ châu diêm chúa.

Đồng Tiểu vẫn giữ vẻ mặt bình thản nhìn nàng nhưng im lặng. Sự im lặng của chàng càng làm cho Á Di bối rối và thẹn thùng hơn. Nàng miễn cưỡng nói:

- Đồng công tử đã chứng kiến tất cả rồi. Giờ thì người có thể cho ta là một dâm nữ, tàn nhẫn vô tâm, và có thể giết ta cũng được.

Đồng Tiểu từ từ thở ra nhìn Á Di và nói:

- Thục tiểu thư là ma đầu dâm nữ thì cũng là Thục tiểu thư. Tại hạ chẳng liên quan đến những việc của tiểu thư. Ai cũng có cái riêng của mình và họ làm theo cái riêng đó. Nhưng tiểu thư hãy cho tại hạ biết...

Đồng Tiểu bỏ lưng câu nói, bước đến trước mặt Á Di. Chàng nghiêm giọng từ tốn nói:

- Dương Thiệu Ân cũng đã chết như vị huynh đài này?

Á Di lắc đầu:

- Không...

- Vậy ai đã giết Dương Thiệu Ân?

- Chính ta.

- Bản thân Thục tiểu thư không thể giết được huynh ấy.
- Chính ta đã lấy mạng Dương Thiệu Ân.
- Tiểu thư yêu Dương huynh kia mà. Phải chăng tiểu thư giết huynh ấy để thay đổi bản chất tình yêu của tiểu thư?

Nàng mỉm cười rồi nói:

- Đúng.

Đôi chân mày Đồng Tiểu nhíu lại. Nhìn Á Di một lúc, chàng nhạt nhẽo nói:

- Nàng đúng là một dâm nữ đê tiện và hạ đẳng.

Thốt ra câu nói đ , Đồng Tiểu chợt lộ vẻ bối rối như thể người lỡ lời.

Chàng gượng cười giả lả nói:

- Tại sao Thục tiểu thư lại thay đổi nhanh chóng như vậy. Mới hôm nào đây nàng còn là một tiểu thư trâm anh đài các. Chỉ một lời xúc xiểm của tại hạ thôi, nàng đã quyết đòi lại sự trong trắng cho mình bằng được. Thế mà hôm nay...

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Thú thật, Đồng Tiểu này không tin vào mắt của mình nữa. Tất cả quá ư xa lạ đối với tại hạ. Tại hạ ngỡ như nàng không phải là Thục Á Di của hôm nào mà đã lột xác làm một con người khác.

- Đúng, ta... đã là một con người khác. Đồng công tử không lạ chứ?

Đồng Tiểu gắt giọng nói:

- Tại sao lại có sự thay đổi này.

- Vì Dương Thiệu Ân.

- Dương huynh đã làm gì?

Thục Á Di im lặng, nhưng nắc nghẹn. Nàng nhìn Đồng Tiểu, hai cánh môi mím lại với nhau.

Đồng Tiểu miễn cưỡng hỏi:

- Á Di, nàng có thể cho Đồng Tiểu biết được không? Dương huynh đã làm gì khiến nàng thay đổi như vậy. Trước đây khi cùng nàng và Dương huynh phiêu bạt tìm thanh kiếm Vô Minh, tại hạ luôn nghĩ nàng và Dương huynh sánh duyên với nhau, chắc chắn sẽ là một đôi hiền kang lệ.

Á Di khoát tay, miệng nói:

- Hiền kang lệ... Nghe tức cười quá.

Nàng nuốt nước bọt nhìn Đồng Tiểu nói:

- Ta tiếc... Tại sao mình lại yêu Dương Thiệu Ân, một con người gian trá và bỉ ổi đó.

- Khi người ta không còn bị chữ tình che khuất tầm mắt thì luôn thấy điều xấu nơi người mình yêu. Tại hạ nghĩ Dương huynh không tệ như nàng nghĩ đâu.

Á Di phá lên cười khanh khách. Nàng vừa cười vừa nói:

- Đồng công tử bênh vực cho Dương Thiệu Ân à? Người phải bênh vực cho hấn thôi, sao không bênh vực hấn được, bởi vì hấn là bào huynh của người mà.

Đồng Tiểu cau mày nói:

- Cũng vì lẽ nàng biết Dương huynh là bào huynh của tại hạ mà xuống tay giết huynh ấy?

Á Di lắc đầu:

- Không.

Nàng buông tiếng thở dài nhìn Đồng Tiểu:

- Tất cả bọn Hắc đạo các người đều có sự gian trá tiềm ẩn.

Đồng Tiểu cau mày:

- Tiểu thư đừng nghĩ như vậy. Hắc đạo hay Bạch đạo đều là những con người như nhau.

Nàng cúi mặt nhìn xuống.

Đồng Tiểu từ tốn nói:

- Á Di, tại hạ biết có một uẩn khúc gì đó khiến nàng biến thành con người khác. Hay đúng hơn, nàng đang làm mọi cách, bất cứ điều gì để trả thù cho bản thân mình. Trả thù Dương Thiệu Ân, hay trả thù một người nào đó... hãy nói cho tại hạ biết đi.

Đồng Tiểu vừa nói dứt câu thì Á Di bật khóc tức tưởi.

Lệ trào khóe mắt nàng cùng với những tiếng nấc nghẹn ngào. Nàng nhìn Đồng Tiểu qua màn lệ che kín cả hai con ngươi to và sáng. Thục Á Di nghẹn ngào nói:

- Đồng huynh, Á Di van xin huynh hãy giết Á Di đi.

Đồng Tiểu buông tiếng thở dài:

- Được, tại hạ sẽ giết nàng, nhưng trước khi làm điều đó thì tại hạ phải biết chuyện gì đã xảy ra với nàng.

- Huynh hứa chứ?

Đồng Tiểu gật đầu:

- Tại hạ hứa.

Á Di nghẹn ngào thuật lại tất cả mọi việc xảy ra với nàng và Thiệu Ân, rồi nhìn chàng nghẹn ngào nói:

- Chung quanh Á Di chỉ toàn là những con người gian trá và bỉ ổi. Á Di chỉ còn biết tự hủy mình để thỏa mãn những khát vọng của người khác. Để trả thù lão nhân gia là chính.

Nghe Á Di nói, Đồng Tiểu lắc đầu:

- Tiểu thư, tại hạ có một câu chuyện này rất hay, câu chuyện của võ lâm. Đây là câu chuyện mà tại hạ từng đã hứa sẽ không thổ lộ với ai, nhưng với tiểu thư, tại hạ buộc phải nói để nàng hiểu thấu hơn về con người võ lâm.

Buông một tiếng thở dài, Đồng Tiểu nói tiếp:

- Cổ nhân nói, sống không tình yêu chỉ như xác chết biết thở, nhưng ai ngờ được tình yêu cũng có thể vùi dập con người vào tận đáy của cõi trầm luân khổ ải.

Đồng Tiểu nắm lấy tay Á Di, dìu nàng đến bên vòm cửa sổ để tránh phải nhìn vào cái xác của Tiết Nhã. Chàng nhìn ra ngoài khu hoa viên:

- Nàng có biết vì sao võ lâm chia ra làm hai đạo, Hắc đạo và Bạch đạo không? Sự phân chia đó cũng do chữ tình quái gỡ mà ra đó. Tại hạ khẳng định điều đó, bởi vì tại hạ đã chứng nghiệm lịch sử võ lâm trong uyên ương động.

Á Di tò mò nhìn sang Đồng Tiếu:

- Uyên ương động ở đâu?

- Khi tại hạ rời Uyên ương động thì nó trở thành nắm mồ chôn ba người si tình. Ba người đó nói ra hẳn nàng sẽ chẳng bao giờ ngờ được. Người thứ nhất là Phù Dung tiên cô, người thứ hai là Thiên Cang thần chỉ Thượng Quang Kỳ, người thứ ba là Thiên diện ma tôn Hà Chuẩn, ngoại tổ của Đồng Tiếu. Cuộc tình của ba người đó tạo nên bể khổ trầm luân cho người võ lâm.

Đồng Tiếu buông tiếng thở dài. Nhìn sang Á Di, Đồng Tiếu nói:

- Nàng có muốn nghe không?

Á Di gật đầu.

Nụ cười gượng hiện lên miệng Đồng Tiếu:

- Trước đây, Thiên Cang thần chỉ Thượng Quang Kỳ, lão ngoại tổ và Phù Dung tiên cô là sư huynh muội đồng môn. Nhưng chính vì không giữ mối quan hệ sư huynh đệ đồng môn mà cả hai người Thiên Cang thần chỉ Thượng Quang Kỳ và lão ngoại tổ cùng yêu Phù Dung tiên cô. Phù Dung tiên cô có một sắc đẹp khiến hai vị sư huynh phải đăm đuối. Biết hai vị sư huynh yêu mình, nên Phù Dung tiên cô đã không chấp nhận tình yêu của người nào cả.

Đồng Tiếu buông tiếng thở dài, lắc đầu:

- Nếu như Thiên Cang thần chỉ và Thiên Diện ma tôn biết trọng tình huynh đệ, biết lấy đạo làm người thì chẳng có chuyện gì xảy đến trên giang hồ võ lâm, khổ nỗi cả hai đều si tình, hay đúng ra say đắm nhan sắc của Phù Dung tiên cô. Ai cũng yêu, và ai cũng mong mình sẽ là người chiếm được trái tim giai nhân.

Đồng Tiếu cười khẩy, lắc đầu:

- Là ngoại tổ Hà Chuẩn của Đồng Tiếu đã đoạt được Phù Dung tiên cô, nhưng không bằng trái tim tình yêu mà bằng thủ đoạn cướp đi sự trong trắng của người. Phù Dung tiên cô đã có mang và sinh mẫu thân là Hà Tịnh Cơ.

Nhìn sang Á Di:

- Phù Dung tiên cô trao mẫu thân cho lão ngoại tổ Thiên Diện ma tôn rồi tìm đến Uyên Ương động, tự nhốt mình trong chốn thâm sơn cùng cốc. Ngược lại Thượng Quang Kỳ tiền bối thì ôm hận, gấn cho ngoại tổ là Hắc đạo gian trá. Hà Chuẩn ngoại tổ tính tình ương ngạnh, chấp nhận sự gấn ép đó để rồi từ đó Hắc đạo và Bạch đạo trở thành hai thế lực đối kháng với nhau cho đến ngày hôm nay.

Chàng lại buông tiếng thở dài:

- Đó là hậu quả của những mối tình tay ba mà người khác phải gánh lấy sự uất hờn của cuộc tình đó. Phù Dung tiên cô biết được nhị vị sư huynh của mình hiềm khích với nhau nên mới gửi mật thư cho hai người đến Uyên ương động. Phù Dung tiên cô buộc hai người phải

ghi lại khẩu quyết võ công, để người thụ luyện, sau đó một mình người giao đấu với hai, nếu như Phù Dung tiên cô thua thì Thượng Quang Kỳ và lão ngoại tổ Hà Chuẩn muốn làm gì thì làm, nhưng nếu hai người thua thì phải vĩnh viễn rời bỏ giang hồ, trở thành huynh đệ chi giao.

Đồng Tiểu mỉm cười.

Á Di hỏi:

- Cuối cùng thì sao?

- Thượng Quang Kỳ và lão ngoại tổ trở thành bằng hữu của nhau và cùng phủ phục trước ngọc tượng di thân của Phù Dung tiên cô như hai gã nô nhân trung thành. Cả hai đã nghiệm ra được tình yêu chân thành chỉ khởi phát từ tấm lòng vị tha và hy sinh chứ không thể bắt đầu bằng sự chiếm đoạt và chiếm hữu.

Đồng Tiểu gượng cười nhìn nàng.

Á Di nhìn Đồng Tiểu.

Đồng Tiểu nắm tay nàng:

- Thục tiểu thư, nàng biết vì sao tại hạ kể cho nàng nghe câu chuyện tình tay ba đó không?

Á Di khẽ gật đầu:

- Á Di hiểu.

Đồng Tiểu mỉm cười với nàng. Chàng từ tốn nói:

- Đi tìm một tình yêu chân thành đến với mình đôi khi phải trả giá bằng nước mắt. Nhưng đừng biến tình yêu thành nỗi uất hờn căm phẫn. Hãy để tình yêu như vị ngọt cho cõi đời phù phiếm này. Để xua đi những tham vọng vốn đã có đầy dẫy trong cuộc đời của một con người.

Á Di nhìn Đồng Tiểu:

- Đồng huynh...

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Á Di đừng gọi Đồng Tiểu này như vậy. Đúng ra tại hạ phải gọi nàng bằng hai tiếng tẩu tẩu.

Chàng gượng cười nói:

- Nhứt đại phu thê bách nhật ân... Mặc dù Dương huynh đã ra đi rồi, nhưng huynh ấy cũng đã là tướng công của Á Di... và mãi mãi Á Di sẽ là tẩu tẩu của tại hạ, mãi mãi và mãi mãi.

- Đồng công tử không xem thường Á Di chứ?

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Không, chỉ sợ tẩu tẩu không xem thường Đồng Tiểu này.

- Ta sẽ không bao giờ quên Đồng đệ đệ đâu.

Chàng gượng cười, rồi ôn nhu nói:

- Đệ đã có thể rời khỏi biệt lâu của tỷ được rồi. Mong tẩu tẩu bảo trọng.

Nàng nhìn Đồng Tiểu khẽ gật đầu:

- Mong rằng một ngày nào đó ta sẽ gặp lại đệ.
- Nhứt định sẽ gặp lại mà. Tẩu tẩu đừng trách đệ đã mạo muội xâm nhập vào biệt lâu của tẩu tẩu.

- Ta không bao giờ trách mà còn phải nhớ ơn Đồng đệ đệ rất nhiều.

Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tẩu tẩu bảo trọng.

- Đệ bảo trọng.

Đồng Tiểu mỉm cười với Á Di một lần nữa rồi cất mình qua vòm cửa chẳng mấy chốc đã mất hút vào bóng đêm của hoa viên. Á Di vẫn đứng bần thần bên vòm cửa sổ. Nàng mơ hồ nhớ lại những gì Đồng Tiểu nói với mình.

Á Di nhắm nói:

- Đồng Tiểu, Á Di biết chọn cho mình một lối đi như thế nào rồi.

Nàng đứng như một pho tượng, đôi mắt vào bóng đêm qua vòm cửa sổ. Nàng bồi hồi tưởng lại tất cả những gì đã xảy ra với mình. Hồi tưởng lại quãng thời gian mà Thiệu Ân cùng Đồng Tiểu rong ruổi trên những nẻo đường giang hồ. Hồi tưởng lại cái đêm nàng trao thân cho Thiệu Ân, và cái ngày nàng xuống tay lấy mạng y khi y đã trở thành phế nhân. Thậm chí nàng nhớ lại những gì mình đã làm để hủy hoại bản thân, để trả thù cho người sinh thành ra nàng là Thục Tùng Nhẫn.

Á Di nhắm mắt lại. Lệ trào ra hai bên khóe mắt nàng. Nàng im lặng để cho đôi dòng lệ tiếp tục tuôn trào ướt đầm cả khuôn mặt thanh tú rồi rút cây trâm độc cài trên búi tóc.

Nàng nhìn vào bóng đêm bằng quơ nói:

- Thiệu Ân, có lẽ thiếp phải theo chàng mới có thể tìm được cho mình một tình yêu chân chính. Thiếp phải tìm đến tình yêu của mình chứ không thể hủy tình trong nỗi uất hờn bởi tình yêu.

Nàng nói rồi đặt cây trâm vào đúng ngay tử huyết yết hầu. Nàng nhớ đến Đồng Tiểu, nhớ đến những gì chàng đã nói với nàng.

- Đồng Tiểu, Á di tiếc đã chọn lầm người, giờ thì chỉ còn biết chờ đợi sự kỳ ngộ trong cõi hư vô.

Nàng nói rồi đâm mũi kim trâm vào yết hầu mình.

Tất cả mọi người đến với nàng rồi chột tan biến đi để rồi nàng chìm vào cõi vô thức vĩnh hằng, phải bỏ tất cả mọi phiền lụy trên cõi nhân sinh này.

-- o O o --

Hồi 48

Phân Định Thực Hư

Ao quan của Thục Á Di được quàng ngay tại chính đường Phi Yến Thiên trang. Tất cả quần hùng võ lâm Bạch đạo đều có mặt tại đại đường chính sảnh Phi Yến Thiên trang để chia buồn với Thục Tùng Nhẫn trang chủ. Thục Tùng Nhẫn giờ đã được Thượng tôn minh chủ cất nhắc làm phó chưởng giáo võ lâm Bạch đạo, vừa là tay giữ chìa khóa của Chung Hảo Kiệt, chính vì thế uy danh của lão đối với võ lâm to lớn và chỉ dưới có mỗi Chung Hảo Kiệt. Tất cả đã có chuyện xầm xì quanh Thục Tùng Nhẫn khi lão trở thành phó chưởng giáo võ lâm.

Người ta bàn tán với nhau rằng Thục Tùng Nhẫn trang chủ là người biết nhìn xa trông rộng, nếu không muốn nói là một kẻ có thủ đoạn.

Cái chết của Thục Á Di cũng tạo lăm chuyện về Thục trang chủ, nhưng lời xấu thì chỉ nói sau lưng họ Thục mà thôi, chứ nào ai nói ngay trước mặt lão trang chủ của Phi Yến Thiên Trang.

Dù nói gì đi nữa, có cái chết, phần lớn mọi người đều có hảo cảm, nhưng một điều duy nhất giới võ lâm Bạch đạo phải biết im lặng đó là nguyên nhân cái chết của Thục Á Di. Tại sao Thục Á Di, ái nữ của Phi Yến Thiên Trang chủ chết, chẳng một người nào dám bàn đến. Bởi điều đó đã được Thục Tùng Nhẫn khuyến cáo qua một lời nói rất có lý và tình. Cái chết của ái nữ khiến lão đau khổ vô cùng, mong chư vị bằng hữu đừng nhắc đến.

Đám tang của Á Di quả là một đám tang lớn nhất từ trước đến nay trong giới võ lâm. Ngoài Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt không đến dự tang lễ, tất cả quần hùng võ lâm Bạch đạo đều đến. Đến dự tang lễ, ai cũng muốn chia buồn với Thục trang chủ. Thật ra ai cũng muôn lấy lòng vị phó chưởng giáo võ lâm. Tay cầm chìa khóa của võ lâm Minh chủ Chung Hảo Kiệt. Thậm chí người chủ trì tang lễ cho Thục Á Di là Thái Ất chân nhân. Chính vì sự có mặt của Thái Ất chân nhân càng làm cho Thục Tùng Nhẫn thêm uy danh với giới võ lâm Bạch đạo.

Mọi người lần lượt viếng qua linh cửu của Thục Á Di thì từ ngoài đại đường, Đồng Tiểu bước vào. Chàng vận bộ nho phục màu đen, với vẻ mặt đưa đám, tiến thẳng đến linh cửu của Thục Á Di. Sự xuất hiện của Đồng Tiểu buột tất cả quần hùng võ lâm Bạch đạo phải chú nhãn đến chàng. Họ tự nhủ, sao ngày tang lễ của Thục Á Di, một trang thiên hương lá ngọc cành vàng của Thục trang chủ, một nữ lưu tài sắc vẹn toàn của giới Bạch đạo mà Thục trang chủ lại để cho Hắc đạo Đồng Tiểu đến viếng.

Tất nhiên Đồng Tiểu nhận ra ngay ánh mắt của quần hùng Bạch đạo.

Chàng nhận ra nhưng phớt lờ chẳng màng đến. Chàng bước đến trước linh cửu Thục Á Di, rút ba nén hương toan đốt để tiễn người xấu số thì một đạo trưởng cản lại:

- Đồng tiểu tử không được thắp hương viếng linh cửu của Thục tiểu thư.

Đồng Tiểu nhìn lão đạo trưởng, ôn nhu hỏi:

- Tiểu sinh mạo phạm hỏi lão đạo trưởng, tại sao tại hạ không được thắp nén hương tiễn tẩu tẩu của mình chứ?

Lão đạo trưởng vuốt râu nói:

- Đồng công tử hãy xét lại bản thân mình. Đồng công tử là người của Hắc đạo, còn người quá cố là người của giới Bạch đạo. Bạch đạo và Hắc đạo vốn không cùng một con đường.

Đôi chân mày Đồng Tiểu cau lại:

- Lại Hắc đạo và Bạch đạo, đạo trưởng nghĩ như thế nào là Hắc đạo, thế nào là Bạch đạo.

- Tất cả người võ lâm đều phân biệt được điều công tử vừa hỏi, không cần bản đạo phải nói.

Đồng Tiểu thở hắc ra một tiếng, nói:

- Phân biệt cái con khỉ, lão đạo trưởng tu tiên lâu quá nên lú lẫn chẳng còn phân biệt cái nào ra cái nào cả.

Nói dứt câu, Đồng Tiểu chỉ hơi lắc vai một cái. Chỉ khí của chàng bất ngờ phóng ra điểm vào tịnh huyết của lão đạo sĩ đó. Lão đạo sĩ hoàn toàn không có kịp phản xạ bởi thủ pháp kỳ tuyệt và quái dị của Đồng Tiểu.

Thái Ất chân nhân thét lớn:

- Đồng tiểu tử, không được làm càn đối với Hư Hư lão đệ của bản đạo.

Chàng gạt đầu, từ tốn nói:

- Tiểu sinh có làm càn đâu, tại vì cái lão đạo sĩ mũi trâu Hư Hư này chẳng biết cóc khô gì hết mà chỉ nói nhảm nói cuội, nói bừa, nói lung tung, cản tiểu sinh thắp nén hương tiễn tẩu tẩu của mình.

Chàng ôm quyền nói:

- Thái Ất chân nhân đạo trưởng là người tu tiên lâu năm, hẳn phân biệt được Hắc đạo là gì, Bạch đạo là gì? Nếu đạo trưởng phân biệt được, tiểu sinh sẽ rời ngay khỏi đám tang này.

Thái Ất chân nhân vuốt râu nói:

- Hắc đạo là những hạ nhân bỉ ổi, còn Bạch đạo....

Đồng Tiểu khoát tay cướp lời Thái Ất chân nhân:

- Thôi đủ rồi, nghe lão đạo trưởng giải trình Hắc đạo và Bạch đạo, tại hạ nghe mà muốn thủng cả màng nhĩ rồi đấy.

Chàng chỉ ra cửa đại sảnh đường, trang trọng nói:

- Thiên hạ nói các đạo sĩ Võ Đang đều là lũ hồ đồ, nói nhảm nói cuội. Lúc đầu tiểu sinh không tin, giờ thì phải tin thôi. Lão đạo sĩ ngang dọc khắp chốn giang hồ này vậy có thấy

con đường nào màu đen, con đường nào màu trắng chưa? Chỉ cho tiểu sinh với. Hay những con đường đó chỉ có trong võ lâm gian phái.

Đồng Tiểu hừ nhạt một tiếng rồi nói tiếp:

- Ở đây chư vị đều là những cao thủ thành danh trong giang hồ, đi ngang về tắt, thậm chí cho mình là kẻ uyên bác, vậy có người nào thấy con đường đen, con đường trắng chưa, chắc chắn là chưa. Làm gì có Hắc đạo và Bạch đạo. Chỉ có các vị tự tạo ra mà thôi.

Thái Ất chân nhân sa sầm mặt. Lão gắt gỏng nói:

- Tiểu tử họ Đồng kia, người định đến đây quấy rối đám tang Thục tiểu thư ư?

Đồng Tiểu nạt ngang:

- Bậy bạ, tóc đã bặt, râu đã bặt, mà đầu óc thì chẳng bực chút nào, muốn nói gì thì nói. Tại hạ nghe tin Thục tẩu tẩu chẳng may chết yếu nên đến tiễn người, tại sao lại nói tại hạ đến quấy rối tang lễ của tẩu tẩu.

Chàng lắc đầu nói:

- Nói như lão đạo trưởng, nếu tẩu tẩu nghe được, hẳn tẩu tẩu sẽ ngồi lên tát cho vài cái rồi mới chịu nằm xuống đó.

Thục Tùng Nhẫn bước ra nhìn Đồng Tiểu nói:

- Đồng tiểu tử, người dựa vào đâu mà nói Thục Á Di là tẩu tẩu của người.

Chàng tròn mắt nhìn Thục trang chủ, ôm quyền xá:

- Thục tẩu tẩu là ái nữ của Thục trang chủ, chắc chắn trang chủ biết rành mà, sao lại hỏi tại hạ. Nhưng trang chủ đã hỏi, tại hạ phải trả lời, nếu không đáp câu hỏi này, e rằng chư vị anh hùng hào kiệt đang có mặt ở đây lại cho tại hạ là kẻ nhận bừa, thấy Thục tẩu tẩu là ái nữ của vị phó chưởng giáo võ lâm nên nhận càn không biết chừng nữa.

Mặt Thục Tùng Nhẫn đanh lại.

Đồng Tiểu nghiêm mặt lia mắt qua quần hào, ôn nhu nói:

- Mọi người ở đây hẳn biết, gã Dương Thiệu Ân kia là một quái nhân mang hai dòng máu Hắc đạo và Bạch đạo. Y đã bị Thượng tôn minh chủ phán xử.

Đồng Tiểu gật đầu:

- Tại hạ đã nghe chuyện đó rồi. Tạm thời tại hạ không bàn đến sự phân định Hắc đạo và Bạch đạo, mà tại hạ chỉ muốn giải trình cho mọi người biết vì sao tại hạ gọi Thục Á Di là tẩu tẩu.

Chàng ôm quyền hướng về Thục Tùng Nhẫn:

- Thục trang chủ cho phép tại hạ nói chứ?

- Người nói thử xem.

Đồng Tiểu hướng về phía quần hào Bạch đạo trình trọng nói:

- Trước đây tại hạ và Dương huynh với tiểu thư dẫn bước giang hồ thừa lệnh Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt đi tìm thanh kiếm Vô Minh tại Tử Địa U Minh. Trên đường đi, Thục Á Di tiểu thư đã yêu Dương huynh. Hai người thề non hẹn biển, và sau đó đã trở thành phu phụ. Họ đúng là một đôi hiền kang lệ hiếm có trên đời. Trai thì tài, gái thì sắc. Thục

Á Di đương nhiên trở thành tẩu tẩu của Đổng Tiếu này. Này tại hạ phải đến viếng chứ, và không gọi tẩu tẩu thì gọi bằng gì?

Chàng nhìn lại Thục Tùng Nhẫn:

- Còn vì sao Thục tẩu tẩu chết ư? Trang chủ có cho tại hạ nói không?

Tùng Nhẫn nạt ngang:

- Đủ rồi, trong Phi Yến Thiên trang của ta không chứa chấp một gã Hắc đạo nô nhân nào cả, cho dù gã là hậu nhân của Thánh cô tiên tử và giang hồ kỳ hiệp Lâm Chí Khanh.

Lão quát lớn:

- Người đâu.

Hai gã gia nhân xông xộc bước ra. Chỉ Đổng Tiếu, Thục Tùng Nhẫn gần giọng nói:

- Tống tên tiểu tử thú này ra khỏi Phi Yến Thiên Trang. Nếu cần lấy mạng hấn tể cho Thục tiểu thư.

Hai gã gia nhân ôm quyền xá:

- Tuân lệnh trang chủ.

Cả hai xâm xâm xông vào Đổng Tiếu. Chờ cho hai gã đó vươn trảo chực thộp lấy tay mình, thì Đổng Tiếu thi triển một chiêu công cực kỳ quái dị. Chàng chỉ hơi lách bộ, song thủ vung lên. Mọi người chỉ kịp thấy một màn ảnh thủ xuất hiện làm hoa cả mắt họ, thì hai gã kia đã quì mọp xuống hai bên hông Đổng Tiếu.

Đổng Tiếu vỗ vào đầu hai gã đó:

- Hai người hỗn láo nhé, lần sau không có cơ hội để quỳ dưới chân Đổng thiếu gia đâu.

Chàng nhìn lại Thục Tùng Nhẫn, ôn nhu nói:

- Tại sao trang chủ không cho tại hạ nói ra nguyên nhân cái chết của Thục tẩu tẩu.

- Người chỉ nói càn.

- Chuyện này thì không thể nào nói càn được đâu, mà phải nói thật. Bởi vì khi tẩu tẩu chết đã trần trối lại với tại hạ, phải nói cho mọi người biết vì sao tẩu tẩu tìm đến cái chết. Nếu không nói cho mọi người biết thì tẩu tẩu khó mà nhắm mắt được. Thục trang chủ không muốn tại hạ nói vì cớ gì. Hay Thục trang chủ sợ mình bị mất chức vị phó chưởng giáo võ lâm.

Chàng hừ nhạt một tiếng rồi nhìn lại quần hùng:

- Thôi được, vị tình tẩu tẩu, tại hạ sẽ không bức ép Thục trang chủ. Bởi nếu tại hạ nói ra bi cảnh đưa đến cái chết của tẩu tẩu, tất sẽ động phạm đến một người, người đó chính là Thượng tôn minh chủ, mà Thượng tôn minh chủ lại là người mà Thục trang chủ tôn kính như cha sinh mẹ đẻ của mình. Tại sao Thục trang chủ lại không tôn kính nhỉ.

Đổng Tiếu lắc đầu thở ra:

- Thục trang chủ phải tôn kính Thượng tôn minh chủ thôi. Nếu không tôn kính thì khó mà hưởng được bổng lộc từ chức vị phó chưởng giáo võ lâm.

Thục Tùng Nhẫn biến sắc:

- Tiểu tử, người liệu mà giữ mồm.

- Tại hạ chẳng có gì để giữ cả. Cái mạng còn không sợ mất thì cái miệng có gì chứ. Giờ tại hạ hẳn được phép thắp nhang cho tẩu tẩu của mình chứ?

Thục Tùng Nhẫn cau mày, danh mặt nhìn chàng. Lão miễn cưỡng nói:

- Người thấp ngang rồi xéo ngay ra khỏi Phi Yến Thiên trang.

- Tại hạ không thích ở đây đâu, nhưng phải làm trọn phận tiểu đệ đối với tẩu tẩu của mình, được chứ?

Chàng nói rồi đốt nhang đứng trước linh cửu của Thục Á Di.

Vẻ trang trọng của chàng khiến mọi người đều phải chú nhìn. Hít một luồng khí căng phồng lồng ngực, Đồng Tiểu trình trọng nói lớn:

- Thục tẩu tẩu, tẩu tẩu ra đi, đệ rất đau lòng. Đệ không ngờ tẩu tẩu lại tự tìm cái chết để từ bỏ kiếp sống gian trá lọc lừa của giới võ lâm lúc nào cũng tự cho mình là cao cả và trong sạch.

Chàng buông tiếng thở dài rồi trình trọng nói tiếp, cố cho mọi người nghe:

- Khi Dương huynh chết, bởi bị Thượng tôn mình chủ lợi dụng để dùng tay người sát thủ Ngũ đại kỳ nhân, đệ biết tẩu tẩu đau lòng lắm. Nhưng tẩu tẩu càng đau lòng hơn khi biết phụ thân người bán người cho kẻ gian trá.

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Tội nghiệp cho tẩu tẩu.

Lời còn đọng trên miệng Đồng Tiểu thì bất thành linh Thục Tùng Nhẫn xuất chưởng võ đến sau lưng chàng.

Lão vừa xuất chưởng vừa nói:

- Lão phu tống tiễn người theo Á Di.

Không quay lại, nhưng Đồng Tiểu vẫn dụng được ba nén nhang làm bình khí, điểm ngược về sau. Mặc dù trong tay chàng là ba nén nhang nhưng đã được chàng vận hảo nguyên ngôn truyền vào trong đó, đón thẳng lấy chưởng ảnh của Thục Tùng Nhẫn, tựa như ba mũi dùi xuyên thủng qua bàn tay lão.

Thục Tùng Nhẫn đau đớn thét lên:

- A...

Tiếng thét của lão khiến cho giới võ lâm Bạch đạo giật mình.

Lão đứng thờ người như pho tượng, tay vẫn vươn đến trước, mồ hôi tuôn ra ướt đầm mặt.

Đồng Tiểu từ tốn nói:

- Thắp nhang tiễn người xấu số thì phải khẩn, sao trang chủ lại không cho tại hạ làm trọn phận chức hậu bối của mình.

Chàng cau mày:

- Đừng có phá tại hạ nữa đó.

Nói rồi chàng rút mạnh ba nén nhang lại.

Thục Tùng Nhẫn thối lùi về sau ba bộ, không ngừng rùng mình. Giờ thì giới võ lâm Bạch đạo không còn ai dám xem thường Đồng Tiếu nữa. Họ đã ngấm ngấm nhận ra võ công tối thượng của chàng.

Đồng Tiếu ghim ba nén nhang vào bát sành, trình trọng nói tiếp:

- Trước khi tẩu tẩu chết oan, chết ức, đã căn dặn lại ước nguyện của tẩu tẩu là tẩu tẩu không muốn giới võ lâm có kiểu cách phân định kỳ dị Hắc đạo và Bạch đạo. Nay đệ sẽ thực hiện ước nguyện của tẩu tẩu, tẩu tẩu linh ứng hãy biểu chứng qua ba nén nhang mà đệ vừa thắp cho người.

Như thể lời nói của Đồng Tiếu có linh ứng, ba nén nhang chàng vừa thắp cháy bùng lên, rồi quần cong hẳn lại.

Đồng Tiếu reo lên:

- Tẩu tẩu đã linh ứng.

Chàng vừa nói vừa cầm lấy bó nhang vung ngược về sau lưng mình.

Bó nhang trong tay Đồng Tiếu phất phật ghim xuống sàn đại đường chính sảnh Phi Yến Thiên Trang, tạo thành một đường thẳng cắt ngang cửa. Thủ pháp lẫn nội lực của chàng khiến quần hùng Bạch đạo giật mình.

Đồng Tiếu hành lễ quay bước đi đến đường ranh đó. Chàng nhìn quần hùng võ lâm ôn nhu nói:

- Mọi người hẳn đã nghe tại hạ nói rồi. Giờ đến chư vị lựa chọn. Ở đây tại hạ không phân biệt Hắc đạo hay Bạch đạo, mà chỉ phân biệt theo con người. Ai là người của Chung Minh chủ thì ở lại, còn ai tự nhận ra bản chất thật của con người này thì hãy cùng tại hạ ra đi.

Chàng thở hắt ra một tiếng rồi nói tiếp:

- Võ lâm Trung Nguyên đã đến lúc phải thay đổi.

Thái Ất chân nhân nói:

- Đồng tiểu tử, ngươi thách thức võ lâm Bạch đạo?

- Tại hạ không thách thức võ lâm Bạch đạo nào cả. Trong tâm tưởng của tại hạ không có Hắc đạo và Bạch đạo. Chẳng có con đường trắng, con đường đen, mà chỉ thách thức những kẻ thiển cận, ngụy biện, với lớp vỏ hòa nhã chính đạo bên ngoài, lấy một đường ranh hư ảo, không thực để cho mình là người đứng trên thiên hạ.

Buông một tiếng thở dài, Đồng Tiếu tiếp tục nói:

- Trong các vị ở đây, ai là kẻ thiển cận, ngụy trá kia.

Chỉ có sự im lặng đáp lại lời nói của chàng. Sự im lặng đó bất ngờ bị phá vỡ bởi một âm thanh nghe buốt cả cột sống.

-- o O o --

Hồi 49

Tri Diện Tri Âm

Năm sợi dây thừng từ ngoài cửa đại đường Phi Yến Thiên trang như năm con thường luồng lao thẳng đến Đổng Tiếu. Những tưởng đâu những sợi dây thừng kia sẽ quán chặt ấy Đổng Tiếu như đã từng quán lấy Dương Thiệu Ân. Nhưng tất cả hoàn toàn ngược lại, Đổng Tiếu dựng hữu thủ.

Từ đó những chỉ pháp của chàng phát ra năm đạo Thiên Cang thần chỉ, đón thẳng lấy năm sợi dây thừng.

- Chát... chát... chát... chát... chát...

Năm sợi dây thừng bị những đạo Thiên Cang đánh bật ngược trở lại, đầu những sợi dây thừng bị tét ra trông thật nham nhở.

Quần hùng Bạch đạo buột miệng thốt:

- Thiên Cang thần chỉ.

Tất cả mọi người đã nhận ra tuyệt nghệ võ công của Thiên Cang thần chỉ Thượng Quang Kỳ.

Năm ả cung nữ thuộc tổng đàn võ lâm còn chưa hết sững sờ thì lại tiếp thêm năm đạo Thiên Cang thần chỉ của Đổng Tiếu phát tác từ tả thủ.

Thủ pháp của chàng cực kỳ nhanh, nhanh đến độ cả năm ả cung nữ gần như chẳng có được một chút phản xạ đón đỡ hay né tránh. Năm đạo Thiên Cang thần chỉ của Đổng Tiếu không công vào huyết đạo của năm ả đó, mà lại cắt ngang thất lưng của họ, tợ những lưỡi bảo đao bảo kiếm.

Thất lưng bị Thiên Cang thần chỉ của chàng cắt đứt, khiến cho váy của năm ả cung nữ tuột xuống gót chân. Chẳng nói chẳng rằng năm ả cung nữ vội buông những sợi dây thừng mà chụp lại váy của họ. Động tác đó khiến quần hào phá lên cười ồ.

Tiếng cười của quần hào còn vang dội đại đường chính sảnh Phi Yến Thiên trang thì Băng Phương Vũ và Lưu Tuyết Liên cùng quần hào Hắc đạo lũ lượt kéo đến. Thấy quần hào Hắc đạo rầm rập đến, bất giác quần hào Bạch đạo im lặng hẳn lại.

Đổng Tiếu nhìn lại năm ả cung nữ. Cả năm người đó bẽn lễn nhìn chàng.

Nụ cười mỉm hiện trên hai cánh môi của Đổng Tiếu. Chàng từ tốn nói:

- Phận nữ lưu thì phải biết lấy công ngôn dung hạnh làm đầu để tu dưỡng mình, cố đâu mà hờ một chút thượng cẳng tay, hạ cẳng chân đến độ tuột váy ra như vậy. Năm vị cô nương về bẩm báo với Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt về sấm cho mỗi người một cái đai sắt rồi đến đây tìm bắt Đổng thiếu gia.

Năm ả cung nữ túm váy bẽn lễn lùi nhanh rời khỏi đại sảnh đường.

Chàng nhìn lại Thục Tùng Nhẫn, ôn nhu nói:

- Thục trang chủ, mặc dù trước đây họ là nô nhân của Phi Yến Thiên Trang, chẳng ưa gì Thục trang chủ đâu, nhưng mọi chuyện qua rồi, mong trang chủ cho bằng hữu của Đồng Tiểu này bày tỏ chút lòng thành với Thục tẩu tẩu.

Thục Tùng Nhẫn im lặng không nói gì.

Quần hùng Hắc đạo với sự dẫn đầu của Khấu Đại Nhâm lần lượt bước vào thấp nhang cho Thục Á Di. Đồng Tiểu nhìn qua giới Bạch đạo, chẳng còn ai dám biểu lộ thái độ bất mãn đối với chàng.

Mọi người thấp nhang xong, quay trở ra, Đồng Tiểu mới bước đến trước mặt Thục Tùng Nhẫn. Chàng ôm quyền nói:

- Giờ thì trang chủ đã hiểu ẩn ý của tại hạ. Nếu như trang chủ có gặp Thượng tôn minh chủ, nhắn lời tại hạ với Thượng tôn minh chủ rằng tại hạ giờ là truyền nhân của Thượng Quang Kỳ Minh chủ và Thiên diện ma tôn ngoại tổ Hà Chuẩn. Tại hạ là sự kết hợp giữa Hắc đạo và Bạch đạo, tất sẽ đương nhiên nắm quyền chưởng tối thượng võ lâm để hóa giải ranh giới mà trước đây Thượng Quang tiên bối và ngoại tổ đặt ra. Nếu lão họ Chung muốn giữ lại quyền chưởng tối thượng võ lâm thì phải tiêu trừ tại hạ. Nếu không làm được chuyện đó thì một ngày không xa, tại hạ sẽ thân hành đến tổng đàn võ lâm, chấp chưởng chức vị võ lâm. Cáo từ.

Chàng nói rồi quay bước trở ra khỏi đại đường chính sảnh Phi Yến Thiên Trang. Bằng Phương Vũ và Lưu Tuyết Liên đón Đồng Tiểu ngay cửa. Đồng Tiểu nói với hai người đó:

- Xem như Đồng huynh đã gửi lời đến Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Tuyết Liên nói:

- Nhất định Chung Hảo Kiệt sẽ tìm đến Đồng ca.

- Tiểu huynh chờ đợi điều đó. Ân oán của một gia tộc hãy để cho người trong cuộc nhận định với nhau. Không nên bắt người võ lâm phải xen vào để máu chảy thành sông, thân chất thành núi.

Ba người rời Phi Yến Thiên Trang.

Phương Vũ nói:

- Đồng ca, giờ chúng ta đi đâu.

- Còn đi đâu nữa, nơi nào có Hắc đạo nô nhân thì chúng ta đến đó.

Khấu Đại Nhâm đánh cỗ xe độc mã đến trước mặt Đồng Tiểu.

Lão nhìn Đồng Tiểu:

- Đồng hiền điệt, thúc thúc chuẩn bị xe cho người rồi.

Đồng Tiểu mỉm cười rồi cùng với Tuyết Liên và Phương Vũ ngồi lên ghế xà ích.

Khấu Đại Nhâm phi thân xuống:

- Hiền điệt bảo trọng.

Đồng Tiểu gật đầu. Chàng nói với Khấu Đại Nhâm:

- Thúc thúc nói với mọi người đừng khiêu khích Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt.

Khấu Đại Nhâm gật đầu, nhường đôi mày rậm. Đôi mắt của lão đã lồi còn lồi hơn, những tưởng hai con người rơi xuống đất:

- Hiền diệt yên tâm, thúc thúc biết phải làm gì.
- Ân binh bất động.

Khấu Đại Nhâm gật đầu:

- Hiền diệt bảo trọng.

Nói rồi Đồng Tiểu ra roi cho con tuấn mã kéo cỗ xe lướt đi để lại phía sau quần hùng Hắc đạo với những tấm lòng cảm kích hướng theo chàng.

Lưu Tuyết Liên lên tiếng:

- Tiểu ca, hãy trả lời cho mọi người biết điều này nhé.

Chàng quệt mũi nhìn nàng nói:

- Huynh biết nàng định hỏi gì rồi.

Tuyết Liên lườm chàng:

- Huynh nói thử xem, mọi người định hỏi gì nào?

Chàng mỉm cười:

- Có phải nàng hỏi tại sao ta có cơ hội lấy mạng... Ngũ liên hoa mà không lấy chứ gì?

Tuyết Liên đỏ mặt. Nàng thẹn thùng gật đầu:

- Ủ, đúng là mọi người có ý hỏi tiểu ca điều đó. Bộ những nàng đó xinh đẹp khiến tiểu ca chùn tay?

Đồng Tiểu nhăn mặt:

- Nữ nhân mà động một chút thượng cẳng tay, hạ cẳng chân thì có là hàng nga giáng thế cũng chẳng thể để cho ta nhìn đến. Huống chi Ngũ Liên hoa chẳng có gì đẹp cả. So với nàng và Phương Vũ còn kém xa.

- Thế sao tiểu ca không tận dụng cơ hội đó?

Chàng nhường mày chỉ vào trán nàng:

- Chẳng hiểu gì cả, chẳng thông minh bằng huynh chút nào cả.

Mặt Tuyết Liên càng đỏ hơn.

Đồng Tiểu nói:

- Giết năm người đó thì chỉ bất lợi mà thôi. Mục đích của chúng ta là gì nàng có biết không?

- Tiểu huynh muốn phá bỏ ranh giới Hắc đạo và Bạch đạo.

- Đúng rồi, giới Bạch đạo cho huynh là giới Hắc đạo, và giới Hắc đạo thì chỉ có những kẻ gian trá, giết người không gớm tay. Nay cho Ngũ Liên Hoa một sinh lộ phần nào đó khiến những quần hùng Bạch đạo thay đổi thái độ của họ.

- Huynh nói đúng nhưng sao lại dụng Thiên Cang thần chỉ cắt dây lưng của họ?

Đồng Tiểu phá lên cười. Chàng vừa cười vừa nói:

- Hình như nàng chỉ quan tâm đến chuyện tiểu huynh cắt dây thắt lưng của Ngũ Liên Hoa mà không quan tâm đến điều gì khác.

- Huynh có ý gì khác phải không?
- Có cái gì đâu mà muội thắc mắc.
- Muội muốn biết ý của huynh.

Đồng Tiểu nhìn hẳn sang nàng, từ tốn nói:

- Muội muốn biết ẩn ý của huynh à?

Tuyệt Liên gật đầu.

Đồng Tiểu nói:

- Có gì đâu, ta muốn thăm chừng xem nàng có ghen không đấy mà.

Nàng tròn mắt nhìn chàng:

- Huynh này.

Đồng Tiểu giả lả cười, quay sang Băng Phương Vũ:

- Còn Phương Vũ, nàng có giống Tuyệt Liên không?
- Phương Vũ biết ý của Đồng huynh.
- Ý của ta là gì nào?

- Đối phó với nữ nhân mà không có ý giết người ta thì hay nhất, khiến cho nữ nhân bẻ mặt. Trước mặt quần hùng võ lâm Bạch đạo, huynh làm như vậy đối với Ngũ Liên Hoa đã gián tiếp buột người nữ nhân đó phải rời bỏ võ lâm. Họ đâu còn mặt mũi nào mà đi lại trên giang hồ.

Đồng Tiểu tròn mắt nhìn Phương Vũ:

- Xem ra Phương Vũ có một chút sự thông minh của huynh rồi.

Tuyệt Liên nhìn sang chàng:

- Còn muội hẳn không có sự thông minh.

- Ở... Hai nàng đều thông minh cả. Nhưng nếu hai người đều thông minh thì huynh xin được làm kẻ ngu đần.

Tuyệt Liên nhượng mày:

- Tại sao có hai người nữ lưu thông minh hai bên thì huynh lại muốn làm kẻ ngu đần.

Đồng Tiểu ve cằm:

- Tự hiểu... tự hiểu...

Tuyệt Liên vùng vằng:

- Muội không chịu đâu, muội không chịu đâu. Tiểu ca phải nói cho muội biết.

Đồng Tiểu lưỡng lự rồi nhìn sang nói:

- Nàng muốn biết vì sao huynh muốn làm kẻ ngu đần khi bên cạnh mình có hai nữ nhân thông minh tuyệt đỉnh à?

Tuyệt Liên gật đầu:

- Muội muốn biết.

Đồng Tiểu thở hắt ra rồi nói:

- Trong cổ thư có câu vô độc bất trượng phu. Tiểu huynh có thể lấy ví dụ là lão Chung Hảo Kiệt đó. Lão có độc trăm, gian hùng mới trở thành Minh chủ võ lâm Bạch đạo. Nhưng

dù lão có độc đến mấy cũng sẽ không thể độc bằng nữ nhân. Bởi thế trong cổ thư mới có câu "Tối độc phụ nhân tâm".

Tuyết Liên đỏ mặt, véo vào tai chàng:

- Tối độc phụ nhân tâm nè...

Đồng Tiểu nhăn mặt, buột miệng thốt:

- Ối cha, đúng là tối độc... tối độc.

Chàng vừa thốt vừa toan bỏ dây cương phi thân xuống đất thì một chiếc bóng tăng bào lướt đến. Vị tăng nhân đó chẳng ai khác hơn mà chính là Tuệ Thông đại sư.

Đồng Tiểu vội nhảy xuống đất, bước đến ôm quyền xá Tuệ Thông đại sư:

- Đại sư...

Lão tăng Thiếu Lâm ôm quyền xá chàng:

- A di đà phật! Bần tăng may mắn gặp được thí chủ.

- Đại sư có điều chi muốn nói với vãn bối?

Tuệ Thông đại sư nhìn Băng Phương Vũ. Thấy ánh mắt của vị cao tăng Thiếu Lâm có vẻ e dè, Đồng Tiểu luôn nở nụ cười cầu tình nói:

- Đại sư yên tâm, Tuyết Liên và Phương Vũ sắp tới sẽ tự nguyện nâng khăn sửa túi cho vãn bối rồi.

- A di đà phật...

Tuệ Thông đại sư lần râu chuỗi bồ đề, nhìn Đồng Tiểu từ tốn nói:

- Đồng thí chủ có bao giờ nghe nói đến Mộc Thật Thác Mai chưa.

- Vãn bối có nghe nói đến người này. Mộc Thật Thác Mai là kiếm vương của Đông đảo phù tang.

- A di đà phật! Đúng như vậy. Mộc Thật Thác Mai là kiếm vương của Đông đảo phù tang. Y đã đến Trung thổ cùng với hai mươi kiếm thủ của Đông đảo phù tang.

Chân diện Đồng Tiểu danh lại:

- Sao họ lại đến Trung thổ một lần nữa?

Tuệ Thông đại sư gật đầu:

- Mộc Thật Thác Mai đã đến Trung thổ.

Phương Vũ cắn răng trên vào môi dưới:

- Tất cả là lỗi tại Phương Vũ.

Đồng Tiểu cau mày:

- Sao lại là nàng?

Nàng nhìn Đồng Tiểu:

- Muội đã thả chim bồ câu đưa tin về Đông đảo báo cho Mộc Thật Thác Mai kiếm vương biết... Trung thổ có hào kiệt sánh ngang với Kiếm vương.

- Muội cho tiểu ca là hào hiệp đó à?

Phương Vũ gật đầu:

- Muội có lỗi với tiểu ca.

Đồng Tiểu thừa ra, gượng cười nói:

- Tiểu ca không trách Phương Vũ được. Dù sao trong mắt muội thì tiểu ca cũng là hào kiệt Trung Nguyên. Nhưng tiểu ca muốn biết Mộc Thật Thác Mai là người như thế nào, có giống Thập Tứ Lang không?

Phương Vũ lắc đầu trang trọng nói:

- Mộc Thật Thác Mai không giống như Thập Tứ Lang. Mộc Thật Thác Mai tôn giá là một kiếm thủ, một kiếm sĩ chân chính. Trong danh dự và có chút kiêu ngạo. Người là kiếm vương của Đông đảo. Nếu tiểu ca là đối thủ giao kiếm với Mộc Thật Thác Mai thì đó là niềm vinh dự của tiểu ca. Tại đông đảo, bất cứ kiếm thủ nào cũng muốn trở thành đối thủ của Mộc Thật Thác Mai. Nhưng không ai đạt được ước muốn đó.

Đồng Tiểu cướp lời nàng:

- Phương Vũ cho tiểu ca là người duy nhất xứng đáng là đối thủ của Mộc Thật Thác Mai tôn giá?

Phương Vũ cúi mặt nhìn xuống.

Đồng Tiểu gượng cười:

- Tiểu huynh nói đúng chứ?

Nàng nhìn Đồng Tiểu:

- Muội nghĩ vậy.

- Một Thập Tứ Lang, tiểu huynh đã mất ăn mất ngủ, nay lại đến Mộc Thật Thác Mai. Sao lại có quá nhiều kiếm thủ Đông đảo để mắt đến tiểu huynh như vậy.

Phương Vũ nhỏ giọng nói:

- Muội sẽ chuộc lại lỗi của mình.

Đồng Tiểu khoát tay:

- Tiểu huynh không trách muội. Thậm chí rất vinh dự khi được nàng chọn làm người giao kiếm với kiếm vương Mộc Thật Thác Mai. Tiểu huynh chỉ sợ mình không có nhiều thời gian dành cho cuộc khảo chứng kiếm chiêu này thôi.

Bằng Phương Vũ im lặng, không đáp lời Đồng Tiểu.

-- o O o --

Hồi 50

Kiểm Uy

Ton bạch mã thiên lý long câu trở nước đại để lại phía sau một lớp bụi mịn mù. Ngồi trên yên ngựa chẳng ai khác mà chính là Băng Phương Vũ. Nàng cúi rạp mình trên chiếc yên ngựa, phi nước đại như thể cố đua với thời gian. Mặt trời đang chìm xuống đường chân trời. Khi ánh hoàng hôn vụt tắt thì Băng Phương Vũ cũng đến được khu lều trại của các kiếm thủ Đông đảo.

Ba ngôi lều trắng toát. Một đại lều dựng giữa, hai trung lều dựng hai bên, trên nóc đại lều là ngọn đại kỳ dòng chữ Đông đảo:

"Kiếm Sứ".

Ngoài hai chữ còn một thanh kiếm được thêu dọc lưỡi hướng lên trời biểu thị cho sự quang minh của người kiếm sứ.

Phương Vũ xuống ngựa, đi thẳng một mạch đến trước ngôi đại lều.

Nàng quỳ trước cửa lều, thành kính nói:

- Băng Phương Vũ bái kiến kiếm sứ tôn giá.

Cửa lều vén lên. Ngồi ngay trong lều là một người có bộ mặt lạnh như tiền. Trước mặt là một giá kiếm, trên giá kiếm là một thanh trường kiếm có khắc hình mặt trời.

Mộc Thập Thác Mai lên tiếng với chất giọng gằn gằn:

- Vào đi.

Phương Vũ tiến vào ngôi trung lều.

Nàng quỳ gối trước Mộc Thập Thác Mai.

Mộc Thập Thác Mai ra dấu cho bốn gã kiếm thủ ngồi hai bên rời ngôi trung lều.

Bốn người kia rời khỏi tòa đại lều rồi, Mộc Thập Thác Mai mới đặt hai tay lên chiếc bàn chỉ cao chưa đến đầu gối.

Y nói:

- Bỏ kiếm sứ cho nàng yên vị.

Phương Vũ ngồi trên hai gót chân, tay đặt lên đùi mình. Mộc Thập Thác Mai nhìn thẳng vào mắt Băng Phương Vũ, cất giọng gằn gằn nghe thật chói tai:

- Bỏ kiếm sứ đã nhận được chim thư của nàng. Nàng rất đáng được trọng thưởng.

Phương Vũ cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Phương Vũ không dám nhận phần thưởng của kiếm sứ.

Đôi chân mày của Mộc Thập Thác Mai nhíu lại:

- Hãy cho bổn sứ biết Đồng Tiếu là người như thế nào?

Phương Vũ nhìn lên. Nàng cảm nhận tim mình đập mạnh như trống trận khi phải tiếp nhận hai luồng tinh thần đầy quyền uy của Mộc Thập Thác Mai.

Thở ra nhẹ, Phương Vũ ôn nhu nói:

- Phương Vũ đến đây cầu xin kiếm sứ một ân huệ.

Mộc Thập Thác Mai nhìn nàng nói:

- Nàng xin bốn sứ điều gì?

Buông tiếng thở dài, Phương Vũ nói:

- Phương Vũ đến gặp kiếm sứ cầu xin kiếm sứ ban cho một cái chết như những kiếm thủ không làm tròn chức phận của mình.

Chân diện Mộc Thập Thác Mai sa sầm:

- Nàng đã tìm được đối thủ xứng đáng với bốn sứ, sao lại cho mình không làm tròn chức phận mà cầu xin bốn sứ ban cho một cái chết như những kiếm thủ chân chính.

Phương Vũ đặt tay lên ngực trái của mình:

- Phương Vũ đã lầm.

- Lầm là sao?

- Đồng công tử không thể là đối thủ giao kiếm với kiếm sứ.

Mộc Thập Thác Mai nắm hai bàn tay lại:

- Nàng đã gửi chim thư, giờ đây sao lại khẳng định Đồng Tiểu không phải là đối thủ của bốn sứ. Nàng là người tín cẩn, bốn sứ phải theo Thập Tứ Lang, sao lại thốt ra những lời vô thức như thế.

- Phương Vũ đã làm kiếm sứ thất vọng, nên muốn lấy cái chết để đáp lại sự tin tưởng của kiếm sứ.

Mộc Thập Thác Mai gằn giọng nói:

- Bốn sứ đã biết Thập Tứ Lang đã bị Đồng Tiểu làm nhục trước giới võ lâm Trung Nguyên. Y đã thách Thập Tứ Lang khiến cho Tứ Lang phải nhục nhã tìm đến cái chết của một kiếm thủ chân chính để bảo toàn danh dự và khí tiết của mình.

Phương Vũ đặt tay lên ngực trái từ từ cúi xuống. Nàng úp mặt xuống sát thảm đại lều rồi từ tốn nói:

- Thập Tứ Lang kiếm thủ phải tìm đến cái chết để bảo toàn danh tiết kiếm đạo Đông đảo là đúng. Bởi vì Tứ Lang đã đánh mất nhuệ khí của một kiếm thủ Đông đảo.

- Thế còn nàng?

Phương Vũ nhìn Mộc Thập Thác Mai:

- Phương Vũ đã nhận định sai về Đồng Tiểu.

Mộc Thập Thác Mai lắc đầu:

- Bằng Phương Vũ, bốn sứ nghĩ nàng có điều gì đó giấu bốn sứ. Thật ra bốn sứ đã biết tất cả rồi. Nhưng ta muốn nàng phải thốt ra những sự thật đang xảy ra với nàng.

Mộc Thập Thác Mai gằn giọng nói:

- Nàng đang giấu ta cái gì?

Phương Vũ bậm môi im lặng.

Mộc Thập Thác Mai rọi mắt vào mặt nàng. Tiếp nhận ánh mắt của Mộc Thập Thác Mai, Phương Vũ nhủ thầm trong đầu: "Kiếm sử như đã biết tất cả rồi. Ta không còn gì để giấu với người."

Nàng buông tiếng thở dài rồi ôn nhu nói:

- Phương Vũ đã yêu Đồng Tiểu.

Chân diện lạnh lùng của Mộc Thập Thác Mai lạnh như băng chẳng có nét gì thay đổi. Y gần giọng nói:

- Nàng nói thật tâm mình đó chứ?

- Phương Vũ không dám che giấu bất cứ điều gì đối với kiếm sử.

- Đồng Tiểu hẳn là một con người rất đặc biệt nên mới khiến cho nàng say tình. Chỉ vì say tình mà nàng mới đến đây gặp bốn sứ, cầu xin ta ban cho một cái chết theo lệ của kiếm khách Đông đảo. Nàng chết để xóa đi những mật báo với ta đặng bảo vệ cho Đồng Tiểu. Nàng không muốn Đồng Tiểu kia giao thủ kiếm chiêu với bốn sứ?

Trong khi Mộc Thập Thác Mai nói thì Băng Phương Vũ chỉ biết im lặng tiếp những lời nói của gã.

Mộc Thập Thác Mai buông tiếng thở dài rồi hỏi Phương Vũ:

- Nàng biết Đồng Tiểu đã làm nhục Thập Tứ Lang chứ?

- Kiếm sử, Thập Tứ Lang tự làm nhục mình.

- Không một kiếm thủ nào tự làm nhục mình cả, mà phải có người nào đó khiến một kiếm thủ phải nhục, chịu nhục. Cái nhục của Thập Tứ Lang chính là cái nhục của kiếm đạo Đông đảo. Bốn sứ có bốn phận và chức trách rửa cái nhục đó. Ngay cả nàng cũng làm cho kiếm đạo Đông đảo mất đi uy vũ của nó. Ta hối tiếc vì sự yếu đuối của nàng.

Mộc Thập Thác Mai chỗi tay đứng lên:

- Nàng đã làm nhiều việc, thắng được nhiều đối thủ, có một thứ nàng không thắng được, đó chính là bản thân nàng.

Băng Phương Vũ cúi mặt nhìn xuống gối của mình. Nàng lí nhí nói:

- Phương Vũ sẵn sàng tiếp nhận sự phán quyết của kiếm sử, không một lời oán than hay trách hờn, chỉ cầu xin kiếm sử đừng bắt Đồng Tiểu phải là đối thủ của người.

Mộc Thập Thác Mai cau mày. Y gần giọng nói:

- Nàng sợ Đồng Tiểu kia sẽ chết bởi kiếm chiêu của Mộc Thập Thác Mai hay sợ hẳn sẽ làm nhục bốn sứ như đã từng làm nhục Thập Tứ Lang.

- Đồng Tiểu sẽ không chết bởi kiếm chiêu của kiếm sử và kiếm sử cũng không bao giờ bị Đồng Tiểu làm nhục.

Đồng Tiểu đứng ngay ở đại lều thốt ra lời nói đó. Chàng nói bằng ngôn phong của Đông đảo phù tang. Mộc Thập Thác Mai lộ vẻ sững sờ nhìn Đồng Tiểu. Ngay cả Phương Vũ cũng bối rối vì sự xuất hiện bất ngờ ca chàng.

Bước vào trong lều, đứng bên cạnh Băng Phương Vũ, Đồng Tiểu ôm quyền:

- Tại hạ là Đồng Tiếu, người mà Mộc Thập Thác Mai tôn giá cần gặp.

Mộc Thập Thác Mai nhìn chàng từ đầu đến chân. Y từ tốn nói nhưng trong âm vực không còn những âm thanh xì xì như tiếng rấn lục rít:

- Đồng các hạ làm cho ta quá đổi ngạc nhiên.

- Tôn giá ngạc nhiên vì sự xuất hiện của tại hạ hay vì một nguyên do nào khác.

- Vì sự xuất hiện của Đồng các hạ đúng hơn.

- Tại hạ đã theo chân Băng Phương Vũ đến đây.

- Bốn sứ chưa tìm đến các hạ, sao các hạ tìm đến bốn sứ trước. Các hạ muốn ẩn chứng kiếm chiêu của bốn sứ ngay lúc này.

Đồng Tiếu lắc đầu:

- Đây không phải là lúc thuận để tại hạ ẩn chứng kiếm chiêu với Mộc Thập Thác Mai tôn giá. Tại hạ đến để minh chứng cho lời nói của Băng Phương Vũ. Tại hạ đúng là đối thủ ngang tài ngang sức với tôn giá.

- Phương Vũ đã thả chim thư nói với bốn sứ điều đó. Nhưng hôm nay thì...

Mộc Thập Thác Mai bỏ ngang câu nói nhìn Băng Phương Vũ.

Đồng Tiếu mỉm cười ôn nhu, nói:

- Băng Phương Vũ cầu xin tôn giá ban cho nàng một cái chết của một kiếm thủ đông đảo, và khẩn cầu người rời Trung Nguyên tránh một cuộc giao đấu với tại hạ.

- Đúng.

- Phương Vũ lo sợ tại hạ sẽ chết bởi kiếm chiêu của tôn giá.

- Có thể Phương Vũ cũng sợ bốn sứ sẽ chịu nhục như Thập Tứ Lang.

- Nếu Phương Vũ lo lắng điều đó thì nàng đã sai. Tại hạ cúi đầu thỉnh cầu tôn giá miễn thứ cho nàng.

- Vậy theo ý của một kiếm thủ quang minh chính đại như Băng Phương Vũ nói với tại hạ thì đây là cuộc giao chứng võ công rất cần thiết. Kể thắng người bại đều là những con người quang minh chính đại.

- Các hạ nói hay lắm. Thế các hạ giải thích sao về cái chết của Thập Tứ Lang. Một cái chết nhục nhã.

- Tại hạ thừa nhận với tôn giá cái chết của Thập Tứ Lang là cái chết nhục nhã. Bởi Thập Tứ Lang đã đánh mất uy phong của một kiếm thủ. Đánh mất bản thân mình bởi nhục dục. Điều hơn tất cả, Thập Tứ Lang đến Trung Nguyên không vì mục đích của một danh kiếm mà vì một mục đích khác.

- Mục đích gì?

- Tại Đông đảo phù tang, Thập Tứ Lang đã có một đối thủ để ẩn chứng kiếm chiêu của mình, nhưng y đến Trung thổ với cái ước mơ đi tìm đối thủ ẩn chứng võ công. Thập Tứ Lang vì mục đích gì? Tôn giá có thể đoán.

Mộc Thập Thác Mai cau mày.

Đồng Tiếu mỉm cười nói tiếp:

- Một con người không quang minh chính đại thì tiếp nhận một cái chết nhục. Đó là lẽ công bằng. Tôn giá không thể trách tại hạ được mà phải trách Thập Tứ Lang.

- Bốn sứ chấp nhận những gì các hạ nói. Vậy các hạ có cho ta là người quang minh chính đại không?

- Tại hạ tin vào những gì Băng Phương Vũ đã nói với tại hạ.

Mộc Thập Thác Mai nhìn Băng Phương Vũ. Y từ từ thở ra rồi nhìn lại Đồng Tiếu:

- Đồng các hạ đồng ý giao thủ với bốn sứ chứ?

- Nếu không ngoài mục đích đó, tại hạ đã không theo chân Phương Vũ đến đây để diện kiến tôn giá.

Chàng mỉm cười nói tiếp:

- Một cuộc giao thủ để minh chứng cho võ công. Tại hạ rất sẵn lòng bồi tiếp tôn giá. Nhưng không phải lúc này, bởi vì hiện thời tại hạ còn phải làm một việc khác hơn cuộc giao thủ với tôn giá.

- Võ lâm Trung Nguyên đang cần tới Đồng các hạ?

- Tại hạ không dám nói võ lâm Trung Nguyên đang cần mình, mà chỉ có thể nói với tôn giá, tôn giá nên đứng ngoài cuộc tranh đoạt giữa tại hạ với Chung Hảo Kiệt Minh chủ.

- Bốn sứ sẽ đứng ngoài cuộc tranh đoạt này.

Đồng Tiếu ôm quyền:

- Đa tạ tôn giá. Để đáp lại thịnh tâm của người, tại hạ sẽ cho tôn giá thấy mình cũng đáng là một đối thủ của kiếm vương Đông đảo.

Chàng chỉ thanh trường kiếm đặt trên giá, từ tốn nói:

- Tại hạ có thể mượn thanh kiếm của tôn giá được chứ?

Mộc Thập Thác Mai gật đầu.

Bước đến giá, chàng cầm lấy thanh trường kiếm, rút nó ra khỏi vỏ.

Lưỡi kiếm sáng ngời, chỉ nhìn qua đã cảm nhận ngay sát kiếm hừng hực toát ra từ lưỡi kiếm.

Vuốt ngón tay dọc theo lưỡi kiếm, Đồng Tiếu nói:

- Tại hạ chưa từng thấy một thanh kiếm nào như thế này ở Trung Nguyên, đúng là một báu kiếm.

Nói rồi Đồng Tiếu đặt tay vào ngực trái nhìn Mộc Thập Thác Mai:

- Mời tôn giá rời trung lều.

Mộc Thập Thác Mai cùng chàng rời trung lều, trong khi Phương Vũ vẫn quỳ dưới thảm.

Bên ngoài gian trung lều, hai mươi gã kiếm sĩ Đông đảo đã dựng thành hình vòng cung như những pho tượng. Mộc Thập Thác Mai liếc mắt nhìn qua những gã thuộc hạ dưới trướng mình. Y nhìn sang Đồng Tiếu:

- Các hạ đến trung lều của bốn sứ như chỗ không người.

- Tại hạ buộc phải điếm huyết họ.

Chàng vừa nói vừa cách không phóng chỉ giải khai huyết đạo cho những gã kiếm thủ đó. Chàng nhìn sang Mộc Thật Thác Mai.

- Tôn giá thẩm định xem tại hạ có đúng như lời Phương Vũ nói không?

Chàng nói rồi bước đến ba bộ đối mặt với hai mươi gã kiếm sĩ Đông đảo:

- Các vị hãy biểu thị kiếm uy của kiếm đạo Đông đảo.

Hai mươi gã kiếm sĩ đồng hướng mắt nhìn Mộc Thật Thác Mai.

Mộc Thật Thác Mai lại nói:

- Chỉ một người thôi.

Duy Trung Mẫn bước ra với khuôn mặt non choẹt. Chỉ nhìn qua bộ tạng của Duy Trung Mẫn chẳng ai nghĩ gã là một kiếm sĩ bởi bộ tạng trời gà không chặt đó.

Rút trường kiếm đối mặt với Đồng Tiểu, gã kiếm sĩ nhìn thẳng vào mắt chàng như muốn dùng nhãn quang cướp lấy uy vũ, dũng lược của đối phương.

Y từ từ dịch mũi kiếm vào mặt Đồng Tiểu. Mặc dù Trung Mẫn đã dịch mũi kiếm vào mặt mình, nhưng Đồng Tiểu vẫn có vẻ thờ ơ. Chàng chúm mũi kiếm xuống đất.

Thét lên một tiếng thị uy, Duy Trung Mẫn thủ đốc kiếm bằng cả hai tay lao đến Đồng Tiểu. Trường kiếm của y như một lưỡi tầm sét bổ thẳng xuống đỉnh đầu chàng. Đúng là một chiêu kiếm sát nhân với tất cả sát khí hung tàn.

Duy Trung Mẫn phát động cả chiêu kiếm đó, hoàn toàn để lộ tất cả những tử huyết trên cơ thể gã. Nhưng nếu Đồng Tiểu muốn lấy mạng y thì bản thân chàng cũng khó tránh khỏi sát kiếm tử vong của Duy Trung Mẫn.

Đồng Tiểu hơi dịch người một bộ, dụng mũi kiếm đón lấy lưỡi kiếm của đối phương. Để sử dụng được chiêu thức của chàng thì phải cực kỳ chính xác, chính xác đến độ không được một chút sai lệch, bởi sai lệch thì lưỡi kiếm của Duy Trung Mẫn sẽ trượt theo lưỡi kiếm của Đồng Tiểu mà bỏ đôi thủ cấp chàng. Nhưng một khi Đồng Tiểu đã quyết định dụng đến chiêu thức này thì đã trù định sự chính xác của mình rồi.

- Keng...

Âm thanh chói chúa vọng ra, lưỡi kiếm của Duy Trung Mẫn chém thẳng vào mũi kiếm của chàng. Mũi trường kiếm của Đồng Tiểu như một ngọn giáo chích vào lưỡi kiếm của đối phương, khiến nó gãy đôi, đốc kiếm bật ra khỏi tay Duy Trung Mẫn rơi xuống đất. Gã kiếm sĩ Phù tang đứng thừ ra như một pho tượng.

Đồng Tiểu rút kiếm lại, quay lưng bước đến trước mặt Mộc Thật Thác Mai, chàng ôn nhu nói:

- Giờ thì tôn giá hẳn đã tin vào lời của Băng Phương Vũ.

- Các hạ đúng là một kiếm thủ thượng đẳng qua một chiêu kiếm nghinh tiếp kiếm chiêu của Duy Trung Mẫn, bổn sứ đã biết mình đang đối mặt với ai.

Chàng nâng thanh trường kiếm bằng hai tay trả cho Mộc Thật Thác Mai.

Y ôn nhu từ tốn nói:

- Đồng các hạ muốn bổn sứ xử Phương Vũ như thế nào?

- Cho tại hạ gửi lại Băng Phương Vũ. Nàng lúc nào cũng hướng về Đông đảo nên xứng đáng được hưởng đặc quyền của một kiếm sĩ.

- Phương Vũ là nữ nhân.

Đồng Tiểu mỉm cười chỉ vào lưỡi kiếm:

- Kiếm còn không phân biệt nam nhân hay nữ nhân, huống chi kẻ cầm kiếm. Băng Phương Vũ chính là một kiếm thủ.

Mộc Thập Thác Mai đặt tay vào ngực trái, hơi khom người xuống.

Chàng cũng bắt chước y đáp lễ.

Mộc Thập Thác Mai nói:

- Đồng các hạ khiến bốn sứ phải nghiêng mình.

- Tôn giá luôn để lại ấn tượng tốt trong tâm thức của tại hạ. Cáo từ.

Chàng hơi cúi người xuống rồi quay bước đi thẳng, rời khỏi khu lều trại của Mộc Thập Thác Mai.

Mộc Thập Thác Mai đứng nhìn theo Đồng Tiểu cho đến khi chàng khuất dạng hẳn. Y từ tốn nói với những gã kiếm thủ đang đứng trước mặt mình:

- Chúng ta mãi mãi không bao giờ đặt chân đến trung thổ khi còn có những cao nhân như Đồng Tiểu.

-- o O o --

Hồi 51

Võ Lâm Minh Chủ

Chung Hảo Kiệt đại đường võ lâm im phăng phắc, mặc dù chứa những năm mươi người. Quần hùng Bạch đạo đều nhìn về phía Chung Hảo Kiệt đang đứng quay lưng về phía họ. Hảo Kiệt chăm chăm nhìn vào bức hoành phi có dòng chữ "thượng nhân chí tôn".

Đứng như thể hóa đá một lúc lâu, Hảo Kiệt mới từ từ quay mặt nhìn lại quần hùng võ lâm Bạch đạo. Lão chấp tay sau lưng, trang trọng nói:

- Võ lâm Bạch đạo chúng ta giờ có một đối thủ cực kỳ nguy hiểm là Đồng Tiếu. Các người hãy định cho bốn tọa biết phải làm gì?

Tất cả mọi người đều im lặng. Sự im lặng của quần hào khiến chân diện của Chung Hảo Kiệt sa sầm lại:

- Không một ai nói gì à?

Hảo Kiệt cười khẩy rồi nói tiếp:

- Tất cả những anh hùng hảo hán của giới võ lâm Bạch đạo bị Đồng Tiếu hốt hồn hết rồi sao. Các người bị hốt hồn hay có ý phản bội lại bốn nhân để chạy theo Đồng tiếu tử kia.

Nhưng không có ai đáp lại lời Chung Hảo Kiệt. Sự im lặng của quần hào càng khiến Chung Hảo Kiệt càng bức tức hơn. Lão thở hắt ra một tiếng rồi gằn giọng nói:

- Phó chưởng giáo Thục Tùng Nhẫn...

Thục Tùng Nhẫn bước ra:

- Minh chủ chỉ giáo.

Nhìn thẳng vào mắt Thục Tùng Nhẫn, Chung Hảo Kiệt gằn giọng nói:

- Bốn nhân giao cho phó chưởng giáo nội trong ba ngày phải mang thủ cấp của tên tiểu tử họ Đồng đó đến đây.

Sắc diện của Tùng Nhẫn tái nhợt. Lão lặp bập nói:

- Minh chủ, lão phu không phải là đối thủ của Đồng tiếu tử. Bởi giờ đây y là hậu nhân chân truyền của Thượng Quan Kỳ và Thiên Diện ma tôn Hà Chuẩn, võ công của y đã đạt được đến cảnh giới xuất quỷ nhập thần.

- Thục trang chủ kháng lại lệnh của bốn nhân?

Chung Hảo Kiệt nói dứt câu thì nghe tiếng của Đồng Tiếu cất lên ngoài cửa đại sảnh đường võ lâm.

- Thục trang chủ không kháng lại lệnh của tôn giá đâu, bởi lão vì tôn giá, vì hư danh Phó chưởng giáo võ lâm mà bán đứng cả ái nữ của mình, bán đứng cả bằng hữu của mình, còn làm những điều tệ hại hơn thế nữa. Nhưng hôm nay Thục trang chủ phải kháng lệnh bởi vì trọng trách tôn giá giao cho lão quá lớn. Lớn đến độ lão tự biết mình không gánh vác được.

Tất cả mọi người dồn mắt về phía chàng.

Đồng Tiểu vận bộ bạch y thư sinh, đầu chít khăn tang. Chàng chậm rãi bước vào đại sảnh đường chính sảnh võ lâm thật nặng nề.

Chung Hảo Kiệt nhìn chàng.

Bước qua quần hùng Bạch đạo, Đồng Tiểu đối mặt với Thượng tôn minh chủ Chung Hảo Kiệt. Chàng chấp tay sau lưng nhìn lão.

Hảo Kiệt gần giọng nói:

- Bốn nhân chưa tìm tiểu tử thì tiểu tử tự dẫn xác đến.

- Tôn giá thừa hiểu vì sao Đồng Tiểu tìm đến tôn giá chứ?

- Tiểu tử có thể nói cho bốn tạ biết được không?

- Được, tại hạ tìm đến tôn giá bởi trước hay sau tại hạ cũng phải đối mặt với tôn giá. Lý do thứ hai tại hạ tìm đến tôn giá là để tránh cho võ lâm phải có những cuộc giao đấu máu chảy đầu rơi. Thứ ba, tại hạ tìm đến tôn giá để giải quyết những oán nợ giữa tại hạ và tôn giá.

Đồng Tiểu nhướng mày nhìn lão:

- Tôn giá kỳ vọng vào một đệ tam nhân với hy vọng sẽ loại tại hạ, dặng tránh cuộc gặp mặt này. Nhưng rất tiếc đệ tam nhân của tôn giá Mộc Thật Thác Mai đã không đến.

Hai hàm răng Chung Hảo Kiệt nghiến lại.

Đồng Tiểu mỉm cười nói tiếp:

- Tại hạ tưởng đâu tôn giá là người chính nhân quân tử, quang minh chính đại, dụng chính bản lĩnh võ công của mình để tước chức vị chưởng môn của phụ thân. Nhưng tôn giá không làm như vậy. Tại ả Nhận môn, Chung tôn giá đã buột phụ thân phải buông tay trước sát kiếm của Thập Tứ Lang, bởi vì trong tay tôn giá giữ mẫu thân của tại hạ.

Đồng Tiểu lắc đầu:

- Tôn giá tồi lắm. Khi tôn giá biết Ngũ đại kỳ nhân ngầm hiểu ra những việc làm bại hoại của mình thì lại nhờ đến tay của Thập Tứ Lang với cái danh khảo chứng võ công, dặng trừ khử họ. Rất tiếc Thập Tứ Lang lại chết bằng chính sự bại hoại của tôn giá gắn lên. Thập Tứ Lang chết, tôn giá lại nghĩ tới Dương Thiệu Ân, và tôn giá đã thành công, biến Dương Thiệu Ân thành một phế nhân. Vô độc bất trượng phu, tôn giá đúng là trượng phu thành danh bởi chữ độc của mình.

Hảo Kiệt mím môi nhìn Đồng Tiểu:

- Tiểu tử còn gì để nói nữa không?

- Tất nhiên là còn rồi. Khi tôn giá biết Đồng Tiểu đã trở thành truyền nhân của Thượng Quang Kỳ tiền bối và lão ngoại tổ Hà Chuẩn, liền nghĩ đến thời khắc phải đối mặt với tại hạ, nên ngầm ngầm lợi dụng ngay Mộc Thật Thác Mai, định thực hiện lại thảm kịch ở ả Nhận Môn. Rất tiếc, tại hạ đã gặp Mộc Thật Thác Mai.

Chàng buông tiếng thở dài, trân trọng nói tiếp:

- Tôn giá có những cái tội rất lớn, và phải đổi mặt với những cái tội đó. Tội thứ nhất là bất nhân bất nghĩa. Tội thứ hai là gian trá tham lam. Tội thứ ba là cái tội lớn nhất, là đã cấu kết với kiếm đạo phù tang, đưa Thập Tứ Lang về Trung thổ. Tôn giá đâu có biết được rằng chính tôn giá suýt nữa gieo họa cho võ lâm Trung Nguyên, một khi Thập Tứ Lang trở thành chủ nhân của võ lâm, kéo theo sau y là hàng đoàn kiếm sĩ Đông đảo vào Trung thổ.

Chàng lắc đầu cười khẩy:

- Lúc bấy giờ, không những Hắc đạo nô nhân mà tôn giá nặn ra, mà ngay cả tôn giá cũng có thể trở thành Bạch đạo nô nhân của những kiếm sĩ Đông đảo. Nếu không là nô nhân thì cũng là một gã đầy tớ trung thành tội nghiệp của những kiếm sĩ uy phong.

Mặt Chung Hảo Kiệt tái dần.

Lão lập lại câu nói của mình:

- Tiểu tử còn gì để nói không?

- Vẫn còn...

- Nói tiếp cho bốn nhân nghe.

- Tại hạ sợ tôn giá phải thủng lỗ nhĩ nếu nghe tại hạ nói chứ.

- Bốn nhân sẵn lòng nghe những lời nói của người.

- Nếu tôn giá thích nghe thì tại hạ không thềm nói nữa.

Chàng mỉm cười nhường mày nhìn Chung Hảo Kiệt.

Hảo Kiệt gằn giọng:

- Vậy là người đã nói hết rồi.

- Có lẽ vậy. Với tôn giá thì tại hạ đã nói hết rồi. Nhưng với quần hùng Bạch đạo thì chưa.

Chàng nhìn lại quần hùng Bạch đạo:

- Với những tội trạng của Chung Hảo Kiệt, tại hạ mạn phép hỏi các vị đang có mặt ở đây, còn ai muốn theo vị chủ này không? Còn ai nghĩ mình là thượng nhân của cõi nhân sinh này không?

Quần hùng im lặng.

Đồng Tiểu nói tiếp:

- Tại hạ mong chư vị hãy đứng ngoài cuộc, để tại hạ và Chung Hảo Kiệt tôn giá phán quyết với nhau, thanh toán những oán nghiệp riêng tư. Các vị đồng ý với tại hạ chứ?

Mọi người im lặng, rồi lần lượt từng người rời khỏi đại đường võ lâm. Chẳng mấy chốc tòa đại đường võ lâm chỉ còn lại Đồng Tiểu, Hảo Kiệt và Thục Tùng Nhẫn.

Đồng Tiểu nhìn Thục Tùng Nhẫn mỉm cười nói:

- Tại hạ phải khâm phục Thục trang chủ là một nô nhân trung thành.

Hảo Kiệt phá lên cười khàn khạch. Lão vừa cười vừa nói:

- Hấn chẳng là nô nhân trung thành đâu. Hấn đứng đây để xem ta và người tàn sát lẫn nhau. Cuối cùng thì hấn sẽ đất lợi tất cả đó mà.

- Tôn giá đã nhìn ra điều đó à?

- Thế tiểu tử muốn bốn nhân làm gì nào?
- Tùy tôn giá, tại hạ luôn là kẻ công bằng và đứng ngoài những gì mình không liên quan đến.

- Bốn nhân hiểu ý người mà.

Lời còn đọng trên miệng thì Chung Hảo Kiệt bất ngờ phát động Huyết Thủ Lệnh. Một ánh chớp bạc thoát ra khỏi tay lão, tựa như những cánh hoa hương dương xòe những chiếc cánh sắc như bảo đao, bảo kiếm, chụp xuống đầu Thục Tùng Nhẫn. Một âm thanh ghê rợn đập vào thính nhĩ Đồng Tiếu.

- Phụng...

Thủ cấp của Phi Yến Thiên trang chủ bị Huyết thủ lệnh bức ra khỏi cổ kéo theo một vòi máu phun trào.

Ngọn Huyết thủ lệnh quăng đầu Thục Tùng Nhẫn ra khỏi cửa đại đường chính sảnh rồi rút nhanh vào trong tay Chung Hảo Kiệt.

Nhìn Đồng Tiếu, Hảo Kiệt ôn nhu nói:

- Tiểu tử, người thấy rồi chứ?

- Thật là kinh khủng và ghê rợn. Tại hạ thấy mà bủn rủn cả tứ chi.

- Vậy bốn nhân sẽ nói ý của bốn nhân.

- Tại hạ rất muốn nghe chỉ ngôn của tôn giá.

Hảo Kiệt khẽ gật đầu:

- Bốn nhân muốn người thay vào chỗ của lão tặc kia. Sau khi ta rửa tay khỏi giang hồ thì quyền chưởng chấp võ lâm sẽ thuộc về người.

Đồng Tiếu ôm quyền:

- Tại hạ vô cùng cảm kích với lời đề nghị này của tôn giá, nhưng chợt nghĩ mình có mang nửa dòng máu Hắc đạo nên không dám nhận.

Hảo Kiệt khoát tay:

- Sai, Hắc đạo hay Bạch đạo chỉ do ta phân định thôi.

- A... bây giờ thì tôn giá đã thú nhận rồi à. Thế thì tại hạ càng không dám nhận đề nghị của tôn giá, bởi vì tại hạ đã có được những tấm gương của người đi trước như Ngũ đại kỳ nhân, Dương Thiệu Ân và nơi đây là Thục Tùng Nhẫn trang chủ.

Chàng nhún vai cười khẩy rồi nói:

- Sống cạnh kẻ độc tâm, tại hạ sợ mình sẽ bị nhiễm độc. Hay nhất nên tránh xa, nếu được thì loại trừ nó.

Hảo Kiệt nghiêng răng rít giọng nói:

- Rượu mời tiểu tử không uống, lại đòi rượu phạt. Người biết vì sao bốn nhân chọn người mà không chọn Thiệu Ân không?

- Thiệu Ân đã bị nhiễm độc của tôn giá, nên tôn giá cần phải khử độc.

- Đó là một lý do ta giết Thiệu Ân, bắt gã quay lại kiếp nô nhân, còn người không phải là Dương Thiệu Ân.

- Nếu tại hạ có cái tâm như Dương Thiệu Ân hẳn sẽ bị nhiễm độc của tôn giá giống như huynh ấy

- Người hiểu sai thịnh ý của ta rồi.

- Ý của tôn giá thế nào?

- Ta đã từng yêu mẫu thân người. Thánh cô tiên tử Hà Tịnh Cơ.

Đồng Tiếu tròn mắt nhìn Chung Hảo Kiệt:

- Tại hạ cảm thấy hãi hùng khi nghe lời nói này của tôn giá. Nếu mẫu thân dưới tuổi vàng có linh thiên xin bịt tai lại, đừng có nghe câu nói vừa rồi của Chung tôn giá.

- Người nói vậy là có ý gì?

- Ý gì ư? Tại hạ cảm thấy lỗ nhĩ mình lũng bùng. Yêu mẫu thân mà tôn giá bày quỷ kế để tại hạ sát tử Thiệu Ân, bào huynh của mình. Nếu ở Tử Địa U Minh, tại hạ chịu theo cái lão giả dạng Giang Hào lấy mạng Thiệu Ân thì hẳn bây giờ chẳng dám đứng trong trời đất, chẳng dám vạch mặt tôn giá. Tôn giá không giết tại hạ nhưng luôn chừa sẵn cho mình một đoạn hậu mà những người có tâm huyết như tại hạ phải cúi đầu khuất phục. Tôn giá đúng là người có cái tâm vô độc bất trượng phu.

Chung Hảo Kiệt im lặng.

Đồng Tiếu nhướng mày:

- Chung tôn giá chẳng còn gì để nói à?

- Chẳng còn gì để nói, hẳn tôn giá biết phải làm gì rồi?

Hảo Kiệt phá lên cười. Lão cười khàn khạch. Tràng tiếu ngạo của lão đập vào thính nhĩ Đồng Tiếu khiến chàng phải cau mày bất nhẫn. Đồng Tiếu toan mở miệng nói để cắt tràng tiếu ngạo tự thị của Chung Hảo Kiệt thì ngọn Huyết thủ lĩnh bất ngờ thoát ra với những cánh sắc như trủy thủ lướt đến chàng.

Chớp thấy huyết thủ lĩnh, Đồng Tiếu liền thi triển bộ pháp thần kỳ tránh né. Chàng vừa thi triển bộ pháp vừa nói:

- Tôn giá dùng huyết thủ lĩnh, nhưng tại hạ lại có Thiên tàn cước của lão ngoại tổ để né tránh.

Huyết thủ lĩnh công hụt Đồng Tiếu, chụp xuống sàn gạch đại đường chính sảnh.

- Chát...

Nó khoét ngay một cái lỗ trên sàn gạch.

Chung Hảo Kiệt lắc cổ tay rút Huyết thủ lĩnh về, nhưng Đồng Tiếu đã lách bộ, đồng thời phát tác Thiên Cang thần chỉ điểm tới ngọn binh khí đó.

- Chát...

Huyết thủ lĩnh bật lên nóc đại đường chính sảnh.

Chung Hảo Kiệt bối rối khi không thể thu hồi binh khí bá đạo của mình. Lão miễn cưỡng dựng chưởng vỗ tới Đồng Tiếu.

Không né tránh, Đồng Tiếu phát động Thiên Cang thân chỉ đón thẳng lấy chưởng ảnh của lão:

- Chát...

Hảo Kiệt thối liền hai bộ.

Đồng Tiếu điểm mũi giày, thân pháp chàng như biến hoá thành muôn ngàn bóng ảnh vụt lướt lên cao. Cước pháp tung ra đá vào ngọn binh khí Huyết thủ lĩnh.

- Tại hạ trả lễ cho tôn giá.

Chiếc Huyết thủ lĩnh rơi xuống, nhận lấy một cước của chàng, bắn thẳng về phía Chung Hảo Kiệt. Nó tựa một đóa hoa hương dương vừa xếp cánh, cắm phập vào vùng thượng đẳng của Chung Hảo Kiệt, hất lão ngã ngồi trên chiếc ngai sơn son thếp vàng.

Máu loang đỏ ngực áo của Chung Hảo Kiệt. Lão đặt tay lên hai tay ghế, rọi mắt nhìn Đồng Tiếu.

Nụ cười gượng nở trên miệng lão, Chung Hảo Kiệt nói:

- Đồng tiếu tử, ngươi đã thắng. Thời vận Bạch đạo đã qua, đến thời vận của Hắc đạo.

Đồng Tiếu lắc đầu:

- Với tại hạ thì chẳng có Hắc đạo hay Bạch đạo, mà chỉ có kẻ gian trá, độc ác với người chính nhân mà thôi. Tôn giá hãy nói lại là: Thời vận của tôn giá qua rồi. Chữ độc không bao giờ tồn tại vĩnh cửu trong cõi đời này.

- Ngươi có dừng lại được không khi quyền chưởng giáo võ lâm trong tay người khác.

- Tại hạ biết dừng lại để thoái thác quyền chưởng giáo võ lâm mà tôn giá đã đeo bám ào mình.

Đồng Tiếu nói rồi quay bước chậm rãi tiến ra cửa.

Mỗi bước chân của chàng là một mũi đao vô hình xoáy vào tim Hảo Kiệt.

Lão run lên bần bật, cuối cùng cất tiếng rống:

- A...

Cùng với tiếng rống đó hồn lão rời khỏi xác, đầu lật qua bên với hai vệt máu tuôn xuống ngực áo. Lão không chết vì Huyết thủ lĩnh mà chết vì sự phẫn uất bởi những lời nói của Đồng Tiếu.

Chàng dừng bước ngay cửa đại sảnh, nhìn lại Chung Hảo Kiệt như muốn tống tiễn lão một lần cuối bằng ánh mắt của mình.

Quần hùng Bạch đạo, lẫn Hắc đạo chờ sẵn Đồng Tiếu bên ngoài.

Khi chàng xuất hiện thì họ đồng thanh quỳ xuống, đồng xướng lên:

- Võ lâm Minh chủ uy vũ.

Nghe tiếng xướng của quần hùng Bạch đạo, Đồng Tiếu nhe mày lắc đầu. Chàng rửa thềm trong đầu:

- "Võ lâm Minh chủ cái con khỉ gì."

Chàng vừa nghĩ như vậy vừa thi triển Thiên tàn cước lướt qua quần hào bỏ đi. Cỗ xe độc mã chờ sẵn bên ngoài cửa đại đường võ lâm. Ngồi trên xe là Lưu Tuyết Liên.

Nàng hối hả nói:

- Tiểu ca... nhanh lên... kéo không kịp.

-- o O o --

Đoạn Kết

Chiếc lâu thuyền của Mộc Thập Thác Mai từ từ rời ghềnh đá. Thì cỗ xe độc mã của Đổng Tiếu và Lưu Tuyết Liên cũng vừa tới. Đổng Tiếu vội chạy đến ghềnh đá, nói với theo chiếc lâu thuyền:

- Phương Vũ... bảo trọng... Mộc Thập Thác Mai tôn giá... cho tại hạ gửi lại Băng Phương Vũ...

Mộc Thập Thác Mai xuất hiện trên mạn thuyền nhìn Đổng Tiếu. Y cất tiếng oang oang:

- Bồn sứ mong một ngày Đổng các hạ sẽ đến Đông đảo Phù Tang, giáo chứng kiếm chiêu của bồn sứ.

- Tại hạ sẽ đến Đông đảo.

- Bồn sứ chờ các hạ.

Những cánh buồm được căng lên. Chiếc lâu thuyền rẽ sóng ra khơi. Cánh buồm của lâu thuyền từ từ khuất dần trong sóng nước mênh mông.

Đổng Tiếu buông tiếng thở dài.

Chính vào lúc chàng những tưởng sẽ chẳng bao giờ gặp lại được Băng Phương Vũ thì xuất hiện một con thuyền đang rẽ sóng từ ngoài khơi hướng vào ghềnh đá.

Đổng Tiếu mỉm cười nghĩ thầm:

"Phương Vũ quay lại."

Quả đúng như chàng nghĩ, trên con thuyền nhỏ là Băng Phương Vũ. Nàng điều khiển cánh buồm cho nó tấp vào ghềnh đá rồi bước lên tiến đến trước mặt Đổng Tiếu.

Đặt tay lên ngực trái, Phương Vũ nhỏ nhẹ nói:

- Mộc Thập Thác Mai tôn giá cho Phương Vũ ở lại trung thổ để một ngày nào đó đón tiểu huynh đến đông đảo làm khách của người.

Đổng Tiếu mỉm cười. Chàng lẩm bẩm nói:

- Một ngày nào đó nàng con đàn cháu đống thì sao đến làm khách của Mộc Thập Thác Mai tôn giá.

Phương Vũ tròn mắt nhìn chàng:

- Tiểu ca lại nói sàm.

Tuyết Liên bước đến bên hai người.

Đổng Tiếu nhìn sang nàng:

- Tuyết Liên này, tiểu huynh nói một ngày nào đó muội và Phương Vũ để cho huynh, thế mà Phương Vũ bảo là huynh nói sàm. Chẳng lẽ hai người tự nhiên sinh con để cái ư? Chuyện này lạ thật đấy.

Đến lượt Tuyết Liên tròn mắt nhìn Đổng Tiếu:

- Ở...

Đồng Tiểu nhìn lại hai nàng:

- Tiểu huynh có nói sàm không? Huynh lúc nào cũng nói thật lòng mình mà...

Tuyết Liên và Phương Vũ cũng phá lên cười khi thấy bộ mặt ngây ngô của Đồng Tiểu.

Tuyết Liên chỉ xuống chiếc thuyền nan:

- Chiếc thuyền này chắc chắn không thể chở hết cả một gia tộc của tiểu huynh về thăm

Đông đảo.

- Nhưng lúc này nó có thể chở được ba người.

Đồng Tiểu vừa nói vừa nắm tay hai nàng phi thân xuống con thuyền nhỏ.

Chàng ôm ghì lấy tiểu yêu của họ nói:

- Hắc đạo và Bạch đạo, còn tiểu ca thì đứng giữa hai nàng.

-- o O o --

Hết Trọn Bộ